

บทที่ 4

การบริโภคฟาสต์ฟู้ด เนื้อหนึ่งชีวิตวัยรุ่น

เนื้อหาในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงกรณีศึกษาจำนวน 4 คน ซึ่งนำเสนอตัวตนโดยผ่านสัญชนะของการบริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ด ภายใต้ปัจจัยที่แสดงออกให้เห็นถึงบุคลิกภาพ ฐานะทางสังคม จุดเริ่มต้นของการเริ่มบริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ดจนกระทั่งนำมาสู่การนำเสนอตัวตนผ่านสัญชนะของการบริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ด โดยการนำเสนอเป็นกรณีศึกษาทั้ง 4 คน สรุปตามประเด็นได้ดังต่อไปนี้

กรณีศึกษาที่ 1 : ผิง

ผิงเป็นเด็กหญิงอายุ 17 ปี รูปร่างเล็ก ผิวสองสี พุดจาฉะฉาน หน้าตาน่ารัก กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 6 แผนการเรียนศิลป์ – ฝรั่งเศส ผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ผิงเล่าให้ฟังว่าสำหรับการเรียนนั้นมองว่าตนเองเรียนไม่ค่อยเก่งเท่าไร แต่ก็สามารถเรียนได้ถ้าหากตั้งใจและพยายาม ผิงวางแผนเกี่ยวกับอนาคตการเรียนไว้ว่าหลังจากจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว จะเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยของรัฐ ในคณะมนุษยศาสตร์ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเนื่องจากตนเองมีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ดีอยู่แล้วเพราะแฟนใหม่ของแม่เป็นฝรั่งทำให้ตนได้ฝึกภาษาอังกฤษด้วย และสามารถสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วแต่ลึก ๆ ในใจก็หวั่น ๆ ว่าจะเอนทรานซ์ไม่ติดเหมือนกันพอถึงตอนนั้นค่อยวางแผนชีวิตอีกที แต่แม่จะคอยเตือนผิงเรื่องการเรียนตลอดเพราะว่าแม่เรียนจบสูงมากในระดับปริญญาโทจึงอยากให้ผิงเรียนสูง ๆ เหมือนแม่ จึงให้ความสำคัญกับเรื่องการเรียนของผิงตลอด ผิงเป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อและแม่ พ่อผิงประกอบอาชีพส่วนตัวอยู่ที่จังหวัดตาก ส่วนแม่เป็นแม่บ้านอยู่บ้านเลข ๆ พ่อกับแม่ผิงแยกทางกันผิงเลือกที่จะอยู่กับแม่ โดยที่ปัจจุบันแม่มีครอบครัวใหม่และพ่อใหม่ผิงเป็นชาวฝรั่งเศส ผิงไม่ได้ต่อต้านแม่ในเรื่องนี้และคิดว่าเป็นความสุขของแม่และแม่สามารถมีความสุขอีกครั้งใหม่ได้ คงเป็นเพราะเหตุผลนี้เองที่ทำให้แม่ไม่มายุ่งเรื่องความรักของผิงที่มีคนรักเป็นทอม แม่ไม่ได้ต่อว่าที่ผิงมีคนรักเป็นทอม คงเป็นเพราะแม่คิดว่าเป็นผู้หญิงเหมือนกันไม่มีอะไรเสียหาย ปัจจุบันผิงพักอาศัยที่บ้านคนรักที่เป็นทอมแม่กับพ่อก็ไม่ได้ต่อว่าอะไร มีแต่พ่อแม่คนรักเท่านั้นที่ว่าจะดูแลไม่เหมาะสมแต่ก็ไม่สามารถห้ามปรามอะไรได้จึงปล่อยเลยตามเลย แต่ก็คอยตักเตือนอยู่เสมอว่าให้คบกันดี ๆ อย่าให้เสียการเรียน

ชีวิตประจำวันของผิงในช่วงเวลาที่อยู่บ้านในวันเสาร์ – อาทิตย์และช่วงปิดเทอม ณ ปัจจุบันนี้ผิงได้พักอาศัยอยู่ที่หอพักกับเพื่อนเนื่องจากได้เลิกอยู่กับคนรักที่เป็นทอมจึงไม่ได้อาศัยอยู่ที่บ้านกับแฟนอีกต่อไป เนื่องจากผิงอาศัยอยู่หอพัก กิจกรรมที่เกี่ยวกับงานบ้านจึงแทบจะไม่ได้ทำเลย

ช่วงเวลาที่ผิงจะตื่นนอนเป็นเวลาประมาณ 09.00 น เป็นต้นไป แต่บางครั้งก็จะสายกว่านี้ขึ้นอยู่กับว่าวันไหนนอนดึกหรือไม่ดึก สำหรับอาหารเช้าผิงจะไม่ทานรวบรัดเอามื้อเข้าไปรวมกับมื้อเที่ยงเลย สำหรับเสื้อผ้าผิงซักเองบ้างเป็นบางครั้งในช่วงปิดเทอมนี้แต่ถ้าเป็นช่วงเปิดเทอมผิงจะส่งร้านซักอบรีดเพราะไม่มีเวลาในการซักเอง เนื่องจากบางครั้งโรงเรียนก็เลิกช้ามากและต้องทำการบ้านอีก และบางวันต้องทำกิจกรรมที่โรงเรียนด้วย

เวลาในวัน ๆ หนึ่งของผิงหมดไปกับการดูโทรทัศน์ อ่านนิตยสารบันเทิง อ่านการ์ตูน เทียวห้างสรรพสินค้า ดูหนัง ทานฟาสต์ฟู้ด ท่อง Internet ซึ่งทุกวันตั้งแต่เวลาสามทุ่มเป็นต้นไป ผิงจะเข้าไปโหลดเล่นในสังคม Internet ออนไลน์คุยกับเพื่อน ๆ และใช้เว็บแคมเพื่อสามารถเห็นหน้าคู่สนทนาด้วย ผู้วิจัยสามารถสอบถามเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับข้อมูลในการวิจัยทางโปรแกรมสนทนาของเอ็มเอสเอ็นได้เป็นประจำทุกวัน เวลาที่ผิงไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าผิงจะไปกับคนรัก และจะต้องซื้อเสื้อผ้า รองเท้า ของกิ๊ฟช้อปน่ารัก ๆ คิดไม่คิดมีอมมาทุกครั้งซึ่งไม่ได้อย่างใดต้องได้อย่างหนึ่ง ส่วนมากคนรักที่เป็นทอมจะซื้อให้หรือว่าตนเป็นซื้อเอง เพราะตนไม่ได้เดือดร้อนเรื่องการเงินอยู่แล้วอยากได้อะไรก็ซื้อไม่ต้องคิดมาก นอกจากนี้เวลาที่เที่ยวห้างสรรพสินค้าผิงนิยมนำรูปสติ๊กเกอร์บอยมาก ผู้วิจัยสังเกตเห็นเวลาถ่ายรูปสติ๊กเกอร์ผิงจะโพสท่าทางแปลก ๆ เสมอ และออกมาดูน่ารัก ซึ่งผิงจะพอใจทุกครั้งกับรูปที่ออกมา จากการสังเกตของผู้วิจัยผิงค่อนข้างมีอิสระในการดำรงชีวิตในเรื่อง การเรียน การเที่ยว การดูแลตนเองและการใช้เงิน และประกอบกับปัจจุบันนี้ผิงพักอยู่ที่หอพักทำให้สะดวกต่อการออกไปไหนมาไหนเวลาใดก็ได้ตามที่ตนเองต้องการ ผิงปกครองตนเองมาตั้งแต่เริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ ผิงต้องดูแลตนเองคิดและตัดสินใจให้กับตนเองในทุก ๆ เรื่อง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการคบเพื่อน การเรียน การใช้จ่ายใช้สอยและการบริหารเงินที่ได้รับจากพ่อและแม่ รวมทั้งเรื่องความรัก ทุกครั้งที่ผิงมีปัญหาผิงจะปรึกษากับเพื่อนสนิทอีกคนหนึ่งที่ยืนยันอยู่คนเดียว แต่ถ้ามัไม่ปรึกษาเพื่อนก็ปรึกษาพี่ที่เป็นลูกน้ำสาวเพราะวัยใกล้เคียงกันและสนิทสนมกันมาก แต่ในกรณีที่มีเรื่องที่สำคัญหรือว่าปัญหาใหญ่เกินไปสำหรับการตัดสินใจผิงจะเลือกปรึกษาพ่อ ผิงคิดว่าตนเองสนิทกับพ่อกว่าแม่เนื่องจากพ่อกับแม่แยกทางกันและแม่เองก็แต่งงานใหม่ แต่แม่ก็ให้ความรักกับผิงและพูดคุยกันอย่างสม่ำเสมอ

เวลาที่ผิงอยู่ที่โรงเรียนในสายคาทอลิกผิงจะถูกเฟิงเล้งในเรื่องการแต่งกายที่ผิดระเบียบและแอบใช้โทรศัพท์มือถือ เพื่อน ๆ ในห้องเรียนเดียวกันมองว่าผิงเป็นเพื่อนที่ช่างพูดช่างคุย นิสัยร่าเริง สดใส แต่งตัวและเที่ยวเก่งแต่ไม่ฟังเรื่องการเรียน สามารถรับผิดชอบการเรียน

ได้ดี หน้าที่ผิงต้องรับผิดชอบในห้องเรียนคือช่วยครูประจำชั้นเก็บเงินค่าออมทรัพย์จากเพื่อน ๆ ทุกวัน นอกจากนี้ผิงเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ทุกครั้งที่มีการแสดงผิงต้องเป็นตัวแทนของเพื่อน ๆ และห้องเรียนแสดงกิจกรรมต่าง ๆ และผิงเองก็มีความสามารถพิเศษในเรื่องการเต้นประกอบเพลง จึงได้รับความไว้วางใจจากเพื่อน ๆ เป็นประจำ ถึงแม้ว่าผิงจะไม่ได้อยู่กับพ่อและแม่แต่ผิงก็รับผิดชอบตัวเองได้ดีในเรื่องการเรียนถ้าไม่มีธุระจำเป็นหรือไม่สบายผิงจะไม่ขาดเรียนเป็นเด็ดขาด ผิงบอกว่าเรื่องเรียนเป็นเรื่องสำคัญสำหรับตนและพ่อกับแม่ก็คาดหวังกับตนเองในเรื่องการเรียนเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าพ่อกับแม่จะให้อิสระตนเองในทุก ๆ เรื่องแต่ถ้าเป็นเรื่องเรียนพ่อกับแม่จะเข้มงวดและคอยสอบถามเรื่องเรียนเป็นประจำ ดังนั้นเรื่องที่จะขาดเรียนโดยไม่มีเหตุผลผิงไม่สามารถทำได้เลย เวลาที่อยู่โรงเรียนนอกเหนือจากเวลาเรียนผิงก็นั่งจับกลุ่มคุยกับเพื่อน ๆ หาขนมมาทานกัน บางครั้งก็เข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตที่ห้องคอมพิวเตอร์ของโรงเรียน แต่ถ้าวินโดที่มี การบ้านที่ต้องทำส่งครูแต่ยังไม่เสร็จผิงก็จะนั่งทำให้เสร็จก่อนที่จะไปเล่นกับเพื่อน ๆ ช่วงเวลาหลังเลิกเรียนตอนเย็นผิงมักจะไปแหวะเที่ยวห้างสรรพสินค้าเกือบทุกวันซึ่งส่วนมากก็จะเป็นห้างโรบินสัน แอร์พอร์ต พลาซ่า ประมาณทุ่มหนึ่งก็กลับบ้านพักผ่อน ทำธุระส่วนตัว ทำการบ้าน เล่น Internet ประมาณเที่ยงคืนถึงเช้านอน

ผิงไม่มีปัญหาในเรื่องค่าใช้จ่ายถึงแม้ว่าจะเที่ยวห้างสรรพสินค้า ซื้อของและรับประทานฟาสต์ฟู้ดเกือบทุกวัน เนื่องจากทั้งพ่อแม่จะโอนเงินเข้าบัญชีให้ตลอด ผิงมีเงินสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการไปโรงเรียนสัปดาห์ละ 500 บาท นอกจากนั้นยังมีบัตรเอทีเอ็มที่สามารถกดใช้ได้ในวันที่เป็นวันซึ่งพ่อกับแม่จะโอนเข้าบัญชีให้ทุกเดือน และถ้าอยากได้สิ่งไหนเพิ่มเติมก็สามารถขอพ่อหรือแม่ได้ตลอด ผิงบอกว่าบางทีการที่พ่อกับแม่พยายามหาเงินให้ผิงใช้อย่างไม่ขาดมือโดยที่ผิงเองก็มองว่าตนเองเป็นคนที่ใช้เงินค่อนข้างฟุ่มเฟือย อาจเป็นเพราะการที่พ่อกับแม่ไม่ได้อยู่เคียงคู่ให้ความรักจึงพยายามหาเงินให้ใช้มาก ๆ เพื่อชดเชยที่ไม่ได้อยู่ด้วย ค่าใช้จ่ายของผิงส่วนมากจะหมดไปกับการทานฟาสต์ฟู้ดและการซื้อเสื้อผ้าแบรนด์เนม แต่ช่วงนี้ค่อยยังชั่วที่คนรักตนจะจ่ายค่าอาหารฟาสต์ฟู้ดให้เป็นประจำเวลาไปทานด้วยกัน ผิงชอบใส่เสื้อผ้าที่มีแบรนด์เนมบ้างแต่ก็ไม่มากนัก สินค้าแบรนด์เนมที่ผิงชอบใช้มียี่ห้อ Chaps ,AIIZ, Sanrio ด้านเครื่องประดับ อย่างเช่น นาฬิกาผิงจะใช้ของ ELLES ผิงมองตัวเองว่าเป็นเด็กแนวแต่เป็นแนวชอบแต่งเนื้อแต่งตัว เสื้อผ้าที่ใช้ก็เป็นแบบสีล้นสดใส ผิงคิดว่าการแต่งกายของตัวเองจะมีอิทธิพลมาจากแม่เนื่องจากแม่เป็นคนแต่งตัวเปรี้ยวและมีสีสัน ในสายตาคนอื่นจะมองว่าผิงแต่งตัวเปรี้ยวแต่ผิงก็ไม่ได้เป็นพิษเป็นภัยต่อใคร จากการสังเกตของผู้วิจัยผิงมีทัศนคติในการแต่งกายคือมองแล้วสามารถตัดสินใจได้ว่าเป็นบุคคลที่แต่งตัวดูดีมีฐานะ ช่างสรรหาเสื้อผ้ามาประยุกต์ใส่ด้วยกันซึ่งมองดูแล้วเหมาะสมกับผิง ผิงเป็นเด็กที่แต่งตัวอินเทรนด์ตามกระแสแฟชั่นและเน้นที่สีสันของเสื้อผ้า

เช่น ในขณะที่กลุ่มวัยรุ่นและกระแสของแฟชั่นจะฮิตเสื้อผ้าโทนสีเขียว สีม่วง กางเกงยีนส์เปิด ส่วน เสื้อตัวเล็ก ๆ รัดตัว ทุกครั้งที่เจอผิงก็จะพบผิงกับการแต่งตัวสไตล์นี้ ใส่รองเท้าส้นสูง แต่งหน้าทาปาก สะพายกระเป๋าใบเล็ก ๆ

ผิงมองว่าตนเองเป็นคุณหนูในบางเรื่อง ไม่ใช่คุณหนูที่ทำอะไรไม่เป็นหรือทำอะไรก็เอะอะ โวยวาย แต่พอถึงเวลาที่ลำบากผิงก็สามารถอดทนและปรับตัวได้เสมอ ยกตัวอย่างการกระทำที่ บ่งบอกถึงความเป็นคุณหนูในความคิดผิง เช่น เวลาไปไหนมาไหนผิงก็จะนั่งแต่รถยนต์ตลอดไม่ ชอบนั่งมอเตอร์ไซค์และนั่งรถโดยสารสองแถวเวลาไปโรงเรียนผิงจะขับรถยนต์ไปเรียนกับเพื่อน อีกคนหนึ่งเรียนใกล้เคียง ๆ กัน เหตุผลที่นิยมขับรถมาเรียนเองเพราะไม่ชอบการนั่งรถประจำไปเรียน อีกอย่างเวลาไปไหนก็สะดวกและตอนเย็นผิงจะแวะที่ห้างสรรพสินค้าเป็นประจำเรียกได้ว่าเกือบ ทุกวัน

ผิงเริ่มเข้าสู่วัฒนธรรมฟาสต์ฟู้ดโดยเริ่มทานฟาสต์ฟู้ดเมื่อเด็ก ๆ อายุประมาณ 7-8 ขวบ ตอนนั้นพอกับแม่พาไปทานที่ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล กาดสวนแก้ว ฟาสต์ฟู้ดยี่ห้อแรกที่ รับประทานคือไก่ทอดเคเอฟซี หลังจากนั้นตนก็รับรู้ว่าให้พอกับแม่พามากินเรื่อย ๆ และสะสม ชุติกีเฟต Happy mill มาตลอดด้วย แต่พอตนเองเริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นก็เริ่มลองบริโภคฟาสต์ฟู้ด ยี่ห้ออื่น ๆ คูบ้างประปรายกันไป ปัจจุบันผิงชื่นชอบฟาสต์ฟู้ดของมิสเตอร์โดนัทมากที่สุดทุกครั้งที เดินห้างสรรพสินค้า ผิงจะต้องซื้อมิสเตอร์โดนัทรับประทานตลอด ห้างสรรพสินค้าที่ผิงชอบไป ทานฟาสต์ฟู้ดมากที่สุด คือ ห้างเซ็นทรัลโรบินสันแอร์พอร์ตพลาซ่า โดยให้เหตุผลว่ามีร้าน ฟาสต์ฟู้ดให้เลือกทานหลากหลายดี อีกทั้งยังสามารถดูหนัง เดินช้อปปิ้ง ซื้อเสื้อผ้า และนัด พบปะเพื่อนฝูงได้ เวลาที่ไปทานฟาสต์ฟู้ดผิงชอบจะไปกับเพื่อน ๆ มากกว่าไปกับครอบครัว มี บางครั้งเหมือนกันที่ไปกับครอบครัว คิดเฉลี่ยแล้วประมาณ 3 ครั้งต่อสัปดาห์ ผิงทานฟาสต์ฟู้ดแต่ ละครั้งจะใช้เวลาที่นั่งทานในร้านประมาณครึ่งชั่วโมงขึ้นไป ด้านการรับประทานอาหารของ ครอบครัว ๆ ชอบรับประทานอาหารประเภทง่าย ๆ มีรสหวาน และบิดามารดามีทัศนคติที่ดีต่อ อาหารฟาสต์ฟู้ด และชอบทานอาหารฟาสต์ฟู้ดเหมือนกันและมักไปทานกับผิงด้วยกันทุกครั้งทีไป เดินซื้อของที่ห้างสรรพสินค้า เวลาที่ผิงไปทานฟาสต์ฟู้ดบ่อย ๆ ที่บ้านก็ไม่ได้ต่อต้านอะไร แต่ มารดามักจะถามว่าอร่อยหรือเปล่า แต่ช่วงที่มีโรคไข้หวัดคนกระบาด มารดาก็คอยเตือนว่าให้ระวัง หน่อยถ้าเป็นไปได้ขอให้เว้นทานเคเอฟซีไปก่อน

ผิงมีทัศนคติต่ออาหารฟาสต์ฟู้ดว่าเป็นอาหารที่รวดเร็วทันใจ และคิดว่าอาหาร ฟาสต์ฟู้ดมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันในยุคสมัยปัจจุบันที่ต้องรีบเร่ง ฟาสต์ฟู้ดเป็นสัญลักษณ์ที่ แสดงถึงความทันสมัย บุคคลที่รับประทานฟาสต์ฟู้ดนั้นนับได้ว่าเป็นบุคคลที่ทันสมัยเป็นคน รุ่นใหม่ อาหารฟาสต์ฟู้ดที่ชอบรับประทานมากที่สุด คือ โดนัทและชอบไปทานโดนัทที่ร้าน

ฟาสต์ฟู้ดมิสเตอร์โดนัท รองลงมา คือ แมคโดนัลด์อีกทั้งยังเคยสะสมชุดกิ๊ฟเซตต่าง ๆ ของแมคโดนัลด์ด้วย เวลาที่มาทานมิสเตอร์โดนัท เมนูที่สั่งทานเป็นประจำได้แก่ พอน เดอ ริง รสต่าง ๆ อย่างน้อย 5 ชิ้นขึ้นไปแต่ที่ขาดไม่ได้คือ พอน เดอ ช็อก และเลิโกโดนัทอีกประมาณ 2-3 ชิ้น สำหรับเครื่องดื่มมักจะเป็นเป๊ปซี่หรือเป็นน้ำส้ม น้ำฟรุตฟรังก์สลับสับเปลี่ยนกันไป บางทีหลังจากที่ทานอิ่มแล้วผิงมักจะซื้อเบบี๋ ทุนากลับไปทานที่บ้านอีกหนึ่ง 1 กล่อง สรุปแล้วการมาทานมิสเตอร์โดนัทครั้งหนึ่งจะหมดเงินไปประมาณ 150 บาท ขึ้นไป และทุกครั้งที่ทานมิสเตอร์โดนัทที่ร้าน ผิงจะเลือกที่นั่งติดกับกระจกร้าน สามารถมองเห็นผู้คนเดินผ่านไปผ่านมานอกร้านและรู้ถึงความ人来往ไปเป็นมาของบรรยากาศนอกร้านในระหว่างที่นั่งทานอยู่

ผิงเล่าให้ฟังเกี่ยวกับตราสินค้าของมิสเตอร์โดนัทในมุมมองของผิง ว่าเป็นตราสินค้าที่น่ารักเหมาะสำหรับกลุ่มลูกค้าที่เป็นวัยรุ่น ถึงจะเป็นแบบเรียบ ๆ แต่ก็สื่อถึงการเป็นต้นตำหรับของมิสเตอร์โดนัทอย่างแท้จริง ถ้าพูดถึงมิสเตอร์โดนัทแล้วสิ่งแรกที่นึกถึงคือ พอน เดอ ริง เป็นโดนัทที่อร่อยและชอบมาก และตราสินค้าของมิสเตอร์โดนัทดูดีมองแล้วทำให้นึกถึงวิธีการทำโดนัทและโดนัทที่อร่อยมาก มีสีสันทที่สวยงามและรูปแบบต่าง ๆ ที่มองดูแล้วน่ารับประทานดี ประกอบกับการออกแบบตัวโดนัทให้เข้ากับเทศกาลในช่วงต่าง ๆ เช่น ในช่วงคริสต์มาสก็แต่งหน้าโดนัทเป็นสีสันทเดียวกับช่วงคริสต์มาส บางครั้งถ้าไปกินจะพบว่าทางร้านมีการโชว์ให้เห็นถึงกระบวนการทำโดนัทแบบสด ๆ ใหม่อีกลูกค้าดูและเห็นขั้นตอนการทำเพื่อให้ลูกค้าทราบและมั่นใจในความสดของมิสเตอร์โดนัท ซึ่งทั่วทั้งร้านเต็มไปด้วยกลิ่นหอมอบอวลของโดนัทไปหมด บางคนเดินผ่านไปผ่านมาพอได้กลิ่นก็แวะเข้าไปซื้อ ซึ่งผิงมองว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่เรียกลูกค้าได้ดีทีเดียวและทำให้ลูกค้าทราบว่ามีการทำโดนัทที่สด ๆ ใหม่ ๆ ให้ลูกค้าทานเสมอ ร้านของมิสเตอร์โดนัทเป็นร้านที่มีการตกแต่งด้วยโทนสีที่เป็นสีเหลืองออกส้ม ๆ ซึ่งเป็นสีสันทที่น่าชมดึงดูดตา มองดูแล้วสะอาดตาและการตกแต่งร้านส่วนมากจะเปลี่ยนไปตามฤดูกาลหรือเทศกาลต่าง ๆ แก้วของร้านก็จะเป็นสีเหลืองเช่นกัน มีสองแบบคือ แก้วใสและโซฟานุ่ม ๆ นุ่มแล้วสบายเหมาะกับร้านเบเกอรี่ เวลาเข้าไปนั่งทานแล้วเหมือนได้พักผ่อนไปพร้อม ๆ กับทานขนมไปพร้อม ๆ กัน และยังมีบริการน้ำดื่มที่อร่อย ในร้านจะมีโต๊ะเล็ก ๆ สำหรับเติมน้ำเปล่ามองดูแล้วเป็นสัดส่วนน่ารักไปอีกมุม ส่วนการจัดเคาน์เตอร์การจ่ายเงิน ก็จะมีการจัดฉากและคิมคิบขนมพร้อมทั้งที่รองถาดเป็นและกระดากันเปื้อนอย่างเหมาะสมและดูสะอาดสะอ้านตา

ผิงบอกว่าความรู้สึกในการทานฟาสต์ฟู้ดระหว่างทานที่ร้านกับทานที่บ้านหรือสั่งมาทานข้างนอกกับกลุ่มเพื่อนความรู้สึกและรสชาติจะแตกต่างกันมาก คือเวลาทานที่ร้านอากาศก็เย็นสบายเปิดแอร์เย็นฉ่ำ ที่นั่งก็สบายอยากนั่งมุมไหนก็เลือกเอาแล้วแต่เรา แต่เราต้องนั่งในท่าทางที่ดูดีเพราะมีคนรอบข้างคอยมองเราอยู่ เวลาจะแสดงกิริยาอะไรออกมาก็ต้องคอยระวังและเกรงใจ

คนรอบข้างหรือโต๊ะข้าง ๆ เวลาพูดคุยกันก็จะไม่พูดคุยเสียงดัง และรสชาติอาหารก็อร่อยกว่า บางครั้งอยากทานโดนัทอย่างอื่นเพิ่มเติมก็สามารถสั่งมาทานเพิ่มได้ แต่ทานข้างนอกหรือที่บ้าน เราไม่สามารถสั่งเพิ่มเติมได้ และเวลาที่เรามาทานที่ร้านส่วนมากร้านก็ตั้งอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าคือ พอทานเสร็จเราสามารถไปทำอย่างอื่นได้ต่อ เช่น เดินซื้อเสื้อผ้า ดูหนัง เข้าร้านหนังสือ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้คือปัจจัยเสริมที่ทำให้ผิวงรู้สึกว่าการมาทานที่ร้านจะรู้สึกดีกว่าสั่งมาทานเองที่บ้านหรือข้างนอก โดยส่วนตัวแล้วตนเองนิยมมาทานที่ร้านมากกว่าเพราะมีผลพลอยได้คือ เหมือนได้มาเที่ยวด้วย ส่วนเวลาที่ทานที่บ้านหรือข้างนอกผิวงบอกว่าความรู้สึกเหมือนไม่ได้กินฟาสต์ฟู้ด ผิวงอธิบายพร้อมเหตุผลที่เป็นข้อดีและข้อเสียว่า ข้อดีคือเวลาทานที่บ้านเราจะนั่งตามสบายเป็นกันเองยังงี้ก็ได้และพูดคุยกันอย่างสบายใจในที่นี้หมายความว่า ตามสบายและตามอารมณ์ที่ชอบ เพราะว่าเราอยู่ในที่ ๆ เป็นการส่วนตัวของเรา อยากพูดคุยเสียงดังแค่ไหนหรือหยาบคายไม่ไผ่เพราะก็ตามใจเรา ข้อเสียในด้านรสชาติและความร้อนของอาหารไม่เหมือนกับทานที่ร้านคือคิดว่ากินที่ร้านจะอร่อยกว่า อุปกรณ์ในการทานก็ไม่มีครบเหมือนที่ร้าน คือ แก้ว จาน ส้อมที่บ้านเรากับที่ร้านก็ไม่เหมือนกันจะต่างกันตรงที่ระบุความเป็นมิตรเตอร์โดนัทลงไป เช่น สัญลักษณ์ตราสินค้า เป็นต้น ที่นั่งก็ไม่เหมือน สิ่งเหล่านี้คือองค์ประกอบที่ทำให้เรารู้สึกว่าเหมือนไม่ได้กินฟาสต์ฟู้ด เวลาที่สั่งมาทานข้างนอกหรือที่บ้าน

ถ้าถามผิวงว่าทำไมถึงชอบทานฟาสต์ฟู้ดคงเป็นเพราะว่าอยากลองเวลาที่มาเดินห้างสรรพสินค้า ก็จะเห็นร้านฟาสต์ฟู้ดยี่ห้อต่าง ๆ เลยอยากลองทานดูว่าจะอร่อยเหมือนกับที่โฆษณาไว้หรือเปล่า พอลองแล้วก็ดีใจและทานมาเรื่อย ๆ อีกอย่างประกอบกับความคุ้นเคยที่เคยมาทานกับพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว และส่วนตัวคิดว่าร้านฟาสต์ฟู้ดมีการตกแต่งและการบริการที่ดี อย่างเวลาที่เราไปทานกับเพื่อน ๆ เราก็สามารถพูดคุยเรื่องต่าง ๆ เฮฮาเสียงดังได้เต็มที่ไม่มีใครว่า อุปกรณ์การทานต่าง ๆ ก็ครบครันและมีราคาที่ไม่แพงให้เราทราบชัดเจน ทำให้เราสามารถคำนวณกำลังการซื้อของเราได้ด้วยตนเอง และทางร้านก็แอร์เย็นฉ่ำสบายไม่ร้อน และเปิดเพลงเบา ๆ ให้ฟังด้วย เวลาที่นั่งทานทำให้เรารู้สึกดี มีรสนิยมเป็นคนทันสมัยในยุคปัจจุบัน

ส่วนฟาสต์ฟู้ดแบรนด์อื่น ๆ ในความคิดของผิวง เช่น เคเอฟซีสำหรับผิวงแล้วเคเอฟซีเป็นฟาสต์ฟู้ดที่คุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะเป็นฟาสต์ฟู้ดยี่ห้อแรกที่ผิวงรู้จักและได้รับประทานกับพ่อแม่ ผิวงทานเคเอฟซีมาตั้งแต่เด็กและมาเริ่มทานน้อยลงตั้งแต่ช่วงอายุ 12 – 15 ปี เพราะคิดว่าการที่ทานไก่ทอดเคเอฟซีบ่อย ๆ จะทำให้อ้วนง่าย ประกอบกับตนคิดว่าตนเองเป็นสาวแล้วและกำลังมีความรักการที่ทานอะไรตามใจปากเกินไปไม่ดีเดี๋ยวจะอ้วนได้ง่าย ๆ และแฟนจะไม่รัก และบางครั้งที่มาทานเคเอฟซีบรรยากาศภายในร้านจะวุ่นวายมากเกินไปเพราะมีเด็ก ๆ เล่นเครื่องเล่นอยู่นอกจากนี้ฟิชซ่าก็เป็นฟาสต์ฟู้ดอีกแบรนด์หนึ่งที่รู้จักและได้เข้าไปใช้บริการแต่ไม่บ่อยเท่าไหร่นัก

นาน ๆ ที่ถึงไปทานซึ่งส่วนมากจะไปทานกับเพื่อน ๆ เป็นกลุ่มใหญ่มากกว่า แต่ส่วนมากเวลาที่ทานฟาสต์ฟู้ดคนจะทานในเวลาที่มาห้างสรรพสินค้าและทุกครั้งที่มาก็มักจะมากับคนรักกันสองคน จึงทำให้ไม่ค่อยได้แวะทานพิซซ่าเท่าไร เพราะเวลาทานสองคนมักจะทานไม่หมดจึงเลือกทานมิสเตอร์โดนัทมากกว่า ผิงบอกว่าพิซซ่าเป็นฟาสต์ฟู้ดที่ทานได้นิดหน่อยก็รู้สึกเลี่ยนและอึด บางครั้งเราทานไม่หมดจึงทำให้รู้สึกเสียดายไม่คุ้มกับเงินที่จ่ายไปการที่เราห่อกลับมาทานที่บ้านก็ไม่อร่อยเหมือนทานที่ร้านเพราะรสชาติจะเย็นและจืดชืดมาก จึงทำให้นาน ๆ ที่แวะไปทานพิซซ่าส่วนมากมักจะเป็นมติดกลางของเพื่อน ๆ เสียมากกว่าที่ชวนกันไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าและคิดว่าจะหาอะไรทานกันดี เพื่อน ๆ มักจะเลือกทานพิซซ่ากัน นอกจากนี้แล้วยังมีฟาสต์ฟู้ดอีกยี่ห้อหนึ่งที่ผิงรู้จักและเคยไปทานและเป็นฟาสต์ฟู้ดที่โด่งดังที่ใคร ๆ ก็รู้จักกันนั่นก็คือ แมคโดนัลด์ ผิงบอกว่าเวลาที่ไปทานแมคโดนัลด์มักเป็นการไปทานกับแม่และพ่อเลี้ยงที่เป็นชาวต่างชาติมากกว่า ถ้าจะให้เลือกไปทานเองนั้นตนไม่ค่อยไปทานเท่าไร เวลาที่ไปทานกับแม่อยากทานอะไรก็สั่งเอาสั่งเอา และตนเคยซื้อชุดตุ๊กตาแฮปปี้มีลล์สะสมด้วยตอนเด็ก ๆ แต่เดี๋ยวนี้เลิกสะสมไปนานแล้ว

“ผิงบอกว่าเวลาที่มาทานแมคโดนัลด์แล้วต้องรักษามารยาทและกิริยาทำทางพูดเสียงดังมากเกินไปก็ไม่ค่อยได้ เพราะลูกค้าที่อยู่ในร้านส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างชาติและส่วนใหญ่เป็นส่วนมากถึงแม้จะมีเด็ก ๆ และวัยรุ่นบ้างแต่ก็ไม่มากเท่าไรและแต่ละคนก็ไม่ทำเสียงดังกัน คือทานแบบสุกิดไม่ดูร่นวายคุยไปทานไปเรื่อย ๆ ดังนั้นเวลาที่มาทานที่แมคโดนัลด์จะรู้สึกอึดอัดไม่ค่อยเป็นของตัวเองสักเท่าไร เพราะต้องคอยรักษากิริยามารยาท ไม่พูดเสียงดังมากเกินไปในเวลาที่ทานคือเวลาที่อยู่ในพื้นที่ร้านแมคโดนัลด์แล้วมีความรู้สึกที่ไม่ใช่ตัวฉันอะไรประมาณนี้”¹

กรณีศึกษาที่ 2 : แพร

แพรอายุ 17 ปี รูปร่างสูง ผิวขาว แพรมีความมั่นใจในตัวเองสูงและคิดว่าตัวเองเป็นคนที่มิโลกส่วนตัวสูงซึ่งนิสัยนี้ผู้วิจัยได้พบและสามารถรู้สึกได้จากการที่สนิทสนมกับแพรในช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลวิจัย คือเวลาที่เดินในห้างสรรพสินค้าเพื่อไปทานฟาสต์ฟู้ดกันหรือว่าหาที่นั่งสบาย ๆ คุยกันบางครั้งแพรจะชวนเพื่อน ๆ ที่สนิทไปด้วยเวลาที่เพื่อนขอให้แพรเดินไปส่งตรงโน้นตรงนี้ แพรก็จะไปและแพรต้องเดินกลับมาคนเดียว ซึ่งผิดกับเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ที่จะปฏิเสธและไม่ไปเมื่อรู้ว่าต้องเดินกลับมาคนเดียว และเวลาที่ผู้วิจัยจะกลับบ้านแพรมักจะขันอาสาเดินไปส่งเป็นเพื่อนที่รถเป็นประจำ ซึ่งการกระทำเหล่านี้ทำให้รู้ได้ว่าแพรเป็นเด็กที่มีน้ำใจชอบช่วยเหลือเพื่อน ๆ และผู้อื่นและมีความมั่นใจในตนเอง แพรชอบอิสระและความเป็นส่วนตัวเวลาที่แพรเข้าอินเทอร์เน็ต แพรจะเข้าเล่นโปรแกรมแชทของแอมเอสออนและแพรจะใช้เวลาแชทประมาณห้านาทีเท่านั้น

¹ บทสัมภาษณ์กรณีศึกษาผิง ระหว่างทานฟาสต์ฟู้ดในร้านในประเด็นเกี่ยวกับแบรนด์ฟาสต์ฟู้ดที่รู้จัก วันที่ 19 มกราคม 2549

หลังจากนั้นก็จะขึ้นสถานะว่ากำลังยุ่งอยู่ซึ่งเป็นสิ่งที่บอกให้ทุกคนรับรู้ว่าไม่ต้องมาคุยด้วยนะเพราะกำลังเล่นเกมส้อยู่ไม่อยากยุ่งกับใคร แพร่ชื่นชอบในศิลปะ ไม่ชอบให้ใครมาบังคับหรือสั่งให้ทำในสายตาของเพื่อน ๆ แพร่เป็นคนที่ชอบช่วยเหลือเพื่อน เป็นผู้นำ เป็นที่พึ่งให้กับเพื่อน ๆ เสมอ บุคลิกแพร่เวลาอยู่กับเพื่อน ๆ แพร่จะไม่ค่อยพูดมากแต่จะเป็นคนมีเหตุผลเวลาแพร่พูดอะไรออกไปเพื่อนจะเชื่อและทำตามเสมอ เวลาว่างชอบดูหนัง ฟังเพลง เล่น Internet เล่นเกมส์ เดินเล่นห้างสรรพสินค้า ห้างสรรพสินค้าที่ชอบไปเดินมากที่สุดคือห้างเซ็นทรัลโรบินสัน แอร์พอร์ตพลาซ่า

ครอบครัวแพร่เป็นครอบครัวที่มีฐานะ พ่อรับราชการทหาร ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน นอกจากนี้ยังมีกิจการตลาดให้พ่อค้าแม่ค้าเช่า แพร่มีพี่ชาย 1 คน อายุห่างกันประมาณ 13 ปี ปัจจุบันพี่ชายทำงานอยู่ที่กรุงเทพมหานคร พ่อเป็นผู้มีอิทธิพลในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ของแพร่ แต่พ่อกับแม่จะให้อิสระกับแพร่ในการเลือกและกระทำการสิ่งต่าง ๆ โดยเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและตักเตือนในเรื่องต่าง ๆ ครอบครัวแพร่ค่อนข้างให้อิสระและความเชื่อมั่นในพฤติกรรมของลูก แพร่สามารถไปไหนมาไหนได้ตามใจชอบแต่แพร่จะให้เกียรติและเคารพในความรู้สึกของพ่อจึงจะบอกพ่อทุกครั้งว่าไปที่ไหนกับใคร แพร่สนิทกับพ่อและนิสัยก็คล้าย ๆ พ่อเวลาที่มีเรื่องไม่สบายใจจะคุยกับพ่อตลอด ที่บ้านจะสื่อสารกันด้วยคำพูดที่ไม่ค่อยหวานล้นเท่าไหร่ออกแนวโหด ๆ ห้าว ๆ เพราะพ่อเป็นทหารอยากให้อีก ๆ มีความอดทนเยอะ ๆ ซึ่งบางครั้งในสายตาคนนอกจะดูว่าครอบครัวนี้พูดไม่เพราะและไม่ค่อยรักกัน แต่จริง ๆ แล้วรักและผูกพันกันมาก

แพร่มีนิสัยที่ชอบอิสระและมั่นใจในตนเองสูงมาก ดังนั้นการแต่งกายของแพร่ก็จะบ่งบอกถึงความมั่นใจในตนเอง แพร่แต่งตัวด้วยสไตล์ที่สบาย ๆ เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว เสื้อผ้าที่ใส่จะเปลี่ยนไปตามกระแสของแฟชั่นแต่ก็เลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคลิกของตนเอง เช่น เสื้อยืดกางเกงยีนส์ ไม่ได้เน้นที่ยี่ห้อหรือสำหรับเครื่องประดับต่าง ๆ ก็ไม่ได้ชื่นชอบนัก ที่ใช้ก็มีแต่นาฬิกาเท่านั้นเองซึ่งก็ไม่มียี่ห้อหรือแต่อย่างใด ทุกครั้งที่เจอกันแพร่จะคุยเรื่องเพื่อน ๆ ในห้องและในกลุ่มให้ฟัง เรื่องเพลงอินดี้ว่าใครกำลังได้รับความนิยม บางครั้งก็จะส่งเว็บเพจเพลงอินดี้ต่าง ๆ มาให้ผู้วิจัยฟังเสมอพร้อมกับบอกว่าเพราะดินะลองฟังดูละ ผู้วิจัยจึงมักลืมนึกไปว่าเป็นเด็กอินดี้หรือเปล่าแต่แพร่จะปฏิเสธทุกครั้งบอกว่าไม่ใช่และเท่าที่สังเกตดูประกอบกับนิสัยที่ค่อนข้างมั่นใจในตนเองสูง แพร่จะยอมรับสิ่งต่าง ๆ ก็ต่อเมื่อตนเองคิดว่าใช่เท่านั้น

การใช้ชีวิตประจำวันของแพร่ที่ไม่ใช่เวลาเรียนถ้าเป็นช่วงเปิดเทอมแพร่จะตื่นประมาณ 09.00 น ตื่นมาก็อาบน้ำทำธุระส่วนตัวต่างก็ทานข้าวเช้าและทานให้อิ่มรวบรัดไปถึงมือเที่ยงเลย งานบ้านที่แพร่ต้องรับผิดชอบมีเพียงแค่ซักผ้าและรีดผ้าของตัวเองเท่านั้น และบางครั้งก็ไม่ได้ทำเนื่องจากตอนตื่นสายแม่ก็จะเก็บไปซักให้เพราะรำคาญ ประกอบกับแม่เป็นแม่บ้านไม่ได้ไปทำงาน

จึงมีเวลาในการทำงานบ้านต่าง ๆ แพรเลยไม่ต้องรับผิดชอบเรื่องช่วยงานบ้านกับแม่ แต่จะมีเป็นบางครั้งที่แม่บ่นว่าแพรไม่ช่วยแม่ทำงานบ้านเลยแพรก็จะช่วยทำเพื่อไม่ให้แม่บ่นมากไปกว่านี้อีก หลังจากที่แพรทานข้าวเสร็จแพรก็ออกไปเล่นเกมที่ร้านเกมหรือไมก็เล่นเกมที่คอมพิวเตอร์ในห้องนอน วันไหนที่รู้สึกเบื่อกับการเล่นเกมและ Internet แพรจะออกไปเที่ยวห้างสรรพสินค้ากับเพื่อนที่สนิทกันคนสองคนเท่านั้น บางทีก็ไปเดินคนเดียวเดินดูของไปเรื่อย ๆ ไม่สนใจใครหิวก็แวะทานฟาสต์ฟู้ด เบื่อ ๆ ก็กลับบ้าน เวลาส่วนมากของแพรจะหมดไปกับการเที่ยวห้างสรรพสินค้าและเล่นเกม เล่นอินเทอร์เน็ต แพรบอกกับผู้วิจัยถ้าอยากเจอแพรและ เพื่อน ๆ หรือว่าเด็ก ๆ ที่เรียนโรงเรียนเดียวกับแพรให้มาที่ห้างโรบินสันได้ซึ่งจะเจอแน่นอน เวลาแพรอยู่ที่โรงเรียนเพื่อน ๆ จะมองว่าแพรขาดเรียนบ่อยไม่ค่อยมาเรียน แต่แพรนิสัยดีมีน้ำใจกับเพื่อน ๆ เสมอ แต่ในสายตาของครูแล้วแพรมักถูกตักเตือนเรื่องการแต่งกายที่ผิดระเบียบไม่ค่อยเรียบร้อยสักเท่าไร จึงทำให้แพรถูกตักเตือนเรื่องนี้เป็นประจำ แพรกำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 5 แผนการเรียนศิลป์ – ฝรั่งเศส ผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แพรมองว่าตนเองไม่ค่อยเครียดกับการเรียนมากนักและคิดว่าบางทีอาจจะไม่เอาถ่านซักก็ได้ เพราะตนอยากเรียนต่อระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยเอกชนที่กรุงเทพอยู่แล้วเนื่องจากพี่ชายก็ทำงานอยู่ที่กรุงเทพและคงพักอยู่กับพี่ชาย พ่อกับแม่ก็ให้อิสระในการตัดสินใจเรื่องการเรียนแล้วแต่ตนจะตัดสินใจ ผู้วิจัยสังเกตว่าเวลาที่คุยเรื่องเรียนกับแพรค่อนข้างจะให้ความสนใจน้อยมาก แพรจะไม่พยายามถามต่อหรือว่าซักถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องเรียนถึงแม้ผู้วิจัยเองจะคอยบอกอยู่เสมอว่าสามารถช่วยเหลือแนะนำและอธิบายในรายวิชาที่เรียนแล้วไม่เข้าใจได้แต่แพรเองก็ไม่สนใจ สักพักก็เปลี่ยนเรื่องคุยไปเรื่องอื่นแทน นอกจากนี้ช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อนทางโรงเรียนจะเปิดสอนพิเศษเพิ่มเติมแพรก็ไม่ไปเรียน นอกจากนี้ยังไม่มีความคิดที่จะไปเรียนกวดวิชาที่สถาบันกวดวิชาต่าง ๆ อีกด้วย เพื่อนสนิทแพรที่ชื่อส้มบอกว่า “อย่าไปถามเรื่องเรียนกับแพรเลยไม่มีคำตอบหรอก ถามเรื่องเกมส์ก็ได้ คำตอบจากแพรแน่นอน”

จากการที่เที่ยวห้างสรรพสินค้าบ่อยแบบนี้ทำให้การใช้จ่ายเงินของแพรเพิ่มตามขึ้นไปด้วย ซึ่งถ้าเงินไม่พอใช้แพรก็ขอพ่อเพิ่มเติมตลอด แพรมีค่าใช้จ่ายต่อสัปดาห์ประมาณ 500 บาทเฉลี่ยแล้วมีเงินเป็นค่าขนมไปโรงเรียนวันละ 100 บาท ไม่นับรวมกับค่าน้ำมันรถที่ต้องเติมในการขับรถไปโรงเรียนกับเพื่อนทุกวัน นอกจากนี้ยังมีบัตรเอทีเอ็มสำหรับกดเงินใช้จ่ายทุกเดือน แพรมองว่าตนเองใช้เงินเปลืองไปกับค่าซื้อป๊อป ค่าดูหนังและค่าอาหารฟาสต์ฟู้ดที่ทานบ่อยมาก แพรเล่าว่าเดี๋ยวนี้แพรมักถูกพ่อบ่นว่าใช้เงินเปลืองมาก ทุกครั้งที่ถูกพ่อบ่นแพรก็พยายามลดค่าใช้จ่ายตนเองและประหยัดมากขึ้นแต่ก็ทำได้ไม่กี่วันก็กลับมาเหมือนเดิม ไม่ว่าพ่อจะบ่นแพรเรื่องค่าใช้จ่ายยังไง

แพรรี่อุ่นใจและมั่นใจว่าพ่อจะให้เงินแพรรี่ทุกครั้งและได้ตามจำนวนที่ขอไป ถึงแม้จะได้มาพร้อมกับเสียงบ่นก็ตามที

แพรรี่ที่สนใจคิดถึงฟาสต์ฟู้ดว่าเป็นอาหารที่รวดเร็วทันใจ คือแค่สั่งไปเดี๋ยวเดียวก็ได้ทานแล้ว เป็นอาหารที่มีการตกแต่งร้านที่ดูดีทันสมัยเหมาะสมกับวัยรุ่น เป็นตัวแทนของความทันสมัยในเรื่องอาหารของสังคมปัจจุบัน ร้านฟาสต์ฟู้ดที่ชอบไปทานบ่อยมากที่สุดคือ เซสเตอร์ กริลล์ และเคเอฟซี ชอบไปนั่งทานที่ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลโรบินสันแอร์พอร์ตพลาซ่ามากกว่าที่อื่น ๆ เพราะว่าสะดวกในการกลับบ้านและสะดวกต่อเพื่อน ๆ คนอื่นที่มานั่งทานด้วยกัน เวลาที่ไปทานกับเพื่อน ๆ ก็แชร์เงินกันในความคิดตนเองคิดว่าไม่เป็นการสิ้นเปลืองเงินสำหรับการทานฟาสต์ฟู้ด เฉลี่ยแล้วคนทานฟาสต์ฟู้ดประมาณ 3 ครั้งต่อสัปดาห์ในช่วงหลังที่ผู้วิจัยไปเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัยแพรรี่บอกว่าทำให้แพรรี่ไปทานฟาสต์ฟู้ดบ่อยยิ่งขึ้น ทุกครั้งที่แพรรี่ทานเซสเตอร์ กริลล์ เมนูที่มักสั่งเป็นทานเป็นประจำได้แก่ Set 129 บาท ซึ่งประกอบไปด้วย ข้าวอบไก่ย่าง มันฝรั่งทอด (ขนาดใหญ่) ไก่ย่าง 2 ชิ้น เป๊ปซี่ 16 ออนซ์ 2 แก้ว ถ้าวันไหนรู้สึกหิวมากเป็นพิเศษก็จะสั่งปิกโกอาริบบามาทานด้วย สรุปแล้วการที่เดินมาทานฟาสต์ฟู้ดในร้านเซสเตอร์ กริลล์ แพรรี่จะหมดเงินไปประมาณ 150 บาท ขึ้นไป

แพรรี่เริ่มเข้าสู่วัฒนธรรมฟาสต์ฟู้ดตั้งแต่ตอนเด็ก ๆ แต่จำไม่ได้ว่าอายุเท่าไร โดยพ่อกับแม่เป็นคนพามาทานเวลาที่มาเที่ยวห้างสรรพสินค้า ฟาสต์ฟู้ดยี่ห้อแรกที่แพรรี่รับประทานคือ เคเอฟซี ความรู้สึกของครอบครัวที่มีต่อฟาสต์ฟู้ดคือรู้สึกดี ไม่ได้ต่อต้านและคิดว่าเป็นอาหารที่ไม่มีประโยชน์ เวลาที่ไปทานพ่อกับแม่ก็ไม่ได้ทำอะไร บางครั้งก็ไปเดินห้างหรือซื้อของด้วยกันก็ชวนพ่อกับแม่เข้าไปทานด้วย แพรรี่จำได้ว่ามาทานเคเอฟซีบ่อยมากและเวลาที่เป็นวันเกิดแพรรี่เพื่อน ๆ น้อง ๆ หรือว่าญาติ ๆ ก็จะพากันไปเลี้ยงฉลองวันเกิดที่ร้านฟาสต์ฟู้ดกัน แพรรี่เล่าว่าตนเองทานไก่ทอดเคเอฟซีบ่อยมากจนกระทั่งมีข้าวออกมาว่าการทานไก่อมาก ๆ จะทำให้อ้วนง่ายและมีหน้าอกที่โต และแพรรี่เชื่อว่าการที่ตนเองมีหน้าอกที่ใหญ่พอสมควรน่าจะมีอิทธิพลมาจากการทานไก่ทอดเคเอฟซีมากเกินไปจึงทำให้ความนิยมในเคเอฟซีลดลงไป แต่ก็ยังมาร้านฟาสต์ฟู้ดอยู่ดีเพราะเวลาห้างสรรพสินค้าก็มานั่งทานกับเพื่อน ๆ มานั่งพูดคุยกันเฮฮาดี แพรรี่บอกว่าถ้าอยากเจอแพรรี่กับเพื่อน ๆ ให้มาที่ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลโรบินสันแอร์พอร์ตพลาซ่ารับรองว่าเจอแน่นอน หลังจากแพรรี่เริ่มลดการทานไก่ทอด เคเอฟซีก็เปลี่ยนมาให้ความนิยมไก่อย่างเซสเตอร์ กริลล์ แทน ยิ่งระยะหลังตั้งแต่ช่วงกลางเดือนมกราคมเป็นต้นมา คนทานฟาสต์ฟู้ดบ่อยมากเมื่อเคเอฟซีก็ไปทานเซสเตอร์ กริลล์ สลับสับเปลี่ยนกันไป ส่วนเซสเตอร์ กริลล์ นั้นที่ชอบทานเพราะมีเมนูให้เลือกที่หลากหลาย อีกทั้งยังมีข้าวให้ทานด้วย ทานแล้วเหมือนทานข้าวไปในตัวซึ่งตรงนี้เองที่แตกต่างกับเคเอฟซี การตกแต่งจานอาหารก็ประกอบไปด้วยมะเขือเทศสด แดงขาววางคู่อยู่กับ

ไถ่อย่างในงาน ซึ่งเวลาที่เราทานเข้าไปเหมือนกับเราได้ทานฟาสต์ฟู้ดและได้ใส่ใจในสุขภาพของตนเองที่ได้ทานผักสดๆไปด้วย บรรยากาศในร้านดูดีมีการตกแต่งร้านที่สวยงามและสอดคล้องกับช่วงเทศกาลต่างๆ ด้วย ภายในร้านไม่วุ่นวายเท่ากับเคเอฟซี เวลาที่เข้าไปทานแล้วทำให้รู้สึกดีคือมันสดใสสว่างไม่ทึบ และอีกเหตุผลหนึ่งที่ประทับใจ เซสเตอร์ กริลล์ ก็คือทันทีที่เราสั่งเมนูอาหารเสร็จและจ่ายเงินเรียบร้อยพนักงานจะยกถาดอาหารมาส่งให้ที่โต๊ะที่เราเลือกนั่ง ทำให้เรารู้สึกว่าได้รับการบริการและการปฏิบัติที่ดีเหมือนกับเราเป็นเจ้านาย เป็นผู้มีอำนาจในร้านพอเราทานเสร็จและเดินออกร้านไปพนักงานก็จะกล่าวขอบคุณที่มาใช้บริการ ฟังแล้วรู้สึกดีนะถึงแม้ว่าจะเป็นการทำงานด้วยหน้าที่การงานของพนักงานในร้านแต่ก็รู้สึกดีที่ได้ยินแบบนี้ แพร่เล่าว่าบุคคลที่ไปทานฟาสต์ฟู้ดด้วยบ่อยที่สุดคือเพื่อน ๆ ประมาณสัก 2-3 คนเท่านั้นเพราะว่าเวลาที่ไปทานกับเพื่อน ๆ สนุกดีทานไปคุยไปเฮฮามาก เวลาที่ไม่รู้จะทำอะไรก็ไปทานไถ่กันชวนกันไปหลายคน ครีครื้นดี

แพร่มิมีความรู้สึกว่เซสเตอร์ กริลล์ นั้นเป็นฟาสต์ฟู้ดที่บุคคลใดเข้ามาทานแล้วจะบ่งบอกถึงความเป็นตัวของตัวเอง เนื่องจากเซสเตอร์ กริลล์ เป็นฟาสต์ฟู้ดที่มีความเป็นตัวของตัวเอง เป็นฟาสต์ฟู้ดที่ให้บริการและมีมาตรฐานเหมือนกับฟาสต์ฟู้ดสัญชาติอเมริกัน แต่เซสเตอร์ กริลล์ เป็นฟาสต์ฟู้ดที่คิดค้นโดยคนไทย ทำให้รู้สึกภาคภูมิใจในความสามารถของคนไทยที่คิดค้นแบรนด์ขึ้นมาและได้รับการตอบรับที่ดีเท่า ๆ กับฟาสต์ฟู้ดยี่ห้ออื่น ๆ ในตลาด เซสเตอร์ กริลล์ เป็นฟาสต์ฟู้ดที่ไม่หวือหวาการโฆษณาที่เรื่อย ๆ ไม่วุ่นวายและมากเกินไป ไม่เหมือนกับเคเอฟซีหรือว่าพิซซ่าและแมคโดนัลด์ แต่เซสเตอร์ กริลล์ ก็มีลูกค้าอยู่ตลอดเวลา เป็นฟาสต์ฟู้ดที่กินแล้วทำให้ตัวเองรู้สึกทันสมัยแต่แฝงไปด้วยความเป็นไทยตรงที่มีน้ำจิ้มแจ่วรสแซบ เสิร์ฟพร้อมข้าวเหนียวและส้มตำ อีกทั้งบรรยากาศภายในร้านไม่วุ่นวายมากเหมือนกับเคเอฟซีที่มีกลุ่มลูกค้าเด็ก ๆ มาทาน ประกอบกับนิยัส่วนตัวชอบความสงบและมีโลกส่วนตัวสูงจึงมีความชื่นชอบในฟาสต์ฟู้ดเซสเตอร์ กริลล์

เวลาทานฟาสต์ฟู้ดที่ร้านแพรจะมีการแสดงตัวตนโดยการวางตัวเองให้ดูดี และอธิบายให้ฟังว่าเวลาที่เราทานที่ร้านบรรยากาศดูดีกว่า ไม่ว่าจะเป็นโต๊ะ เก้าอี้ก็ดูน่านั่ง ต่างกับที่บ้านซึ่งโต๊ะเก้าอี้ก็ธรรมดา คือพอเราก้าวเข้ามาในร้านก็จะเจอพนักงานคอยต้อนรับทักทายว่าต้องการเมนูชุดไหนดี การตกแต่งร้านก็ดูดีสีสันสดใส อีกอย่างทานที่ร้านมีพนักงานมาคอยให้บริการทำให้เราสะดวกสบายในการทาน ภายในร้านก็มีการตกแต่งที่สวยงามชวนให้เกิดอารมณ์สในการทานและสามารถทานได้มากขึ้นและไม่น่าเบื่อ ไถ่เวลาที่ทานที่ร้านจะร้อนและอุ่น ๆ กรอบดูน่าทาน แต่เวลาเราสั่งมาทานเองไถ่จะไม่ร้อน บางครั้งไถ่จะไม่กรอบด้วย ถึงแม้ว่าเราจะเอาไปอุ่นไมโครเวฟรสชาติและความรู้สึกก็ไถ่อร่อยเหมือนทานที่ร้าน แพร่ยังบอกต่ออีกว่าเวลาที่เราทานที่ร้านเราต้อง

รักษาภาพพจน์ทำให้ตัวเองดูดี เพราะในร้านมีคนอื่นที่เราไม่รู้จักนั่งอยู่ด้วย ดังนั้นเราต้องระวังรักษาเรื่องกิริยามารยาท จะพูดจะคุยกันกับเพื่อน ๆ ก็ต้องคุยในเรื่องที่คิดว่าสมควร หรือเรื่องที่คุยเป็นเรื่องที่ดูไม่เหมาะสมในความคิดของคนอื่น หรือว่าเป็นเรื่องที่ควรรู้กันในหมู่เพื่อนฝูงก็จะคุยเบา ๆ นิดหนึ่ง แต่ถ้าเป็นเรื่องที่ไร้สาระก็จะคุยเฮฮาได้เต็มที่ และที่ร้านก็มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการทาน เช่น ซอส มีด แก้วน้ำ ทุกอย่างที่ใช้แม้กระทั่งทิชชูก็ยังมีสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นฟาสต์ฟู้ดแต่ละยี่ห้อ แต่เวลาที่เราสั่งไปทานเองที่บ้านหรือข้างนอกเอาไปใส่ในจานลักษณะของจานก็ไม่เหมือนที่ร้านอยู่ดี ซอสก็สามารถใช้ได้ตามที่เรต้องการแต่เวลาที่เราสั่งไปทานเองซอสเราต้องใช้แบบจำกัด ยิ่งเวลาทานด้วยกันหลายคนเราต้องคอยเผื่อแผ่ผู้อื่นด้วย และถ้าเราทานไม่อิ่มก็สามารถสั่งเพิ่มเติมได้เลยทันที แต่การทานที่เราสั่งมาทานที่บ้านหรือว่าข้างนอกมีข้อดีอย่างหนึ่งคือ เราทำตัวสบาย ๆ ว่างใจก็ได้ จะทานด้วยการใช้มือหรือจะแตะกระดูกยังไ้ก็ได้ ไม่มีใครว่า ไม่ต้องมาคอยกังวลว่าใครจะรังเกียจหรือว่ามองที่มือในการรับประทาน

มุมมองความคิดของแพร์ที่มีต่อฟาสต์ฟู้ดแบรนด์อื่น ๆ แพร์ขอเริ่มที่เคเอฟซีก่อน เคเอฟซีเป็นฟาสต์ฟู้ดแรกที่แพร์รู้จักและได้มาทำความคุ้นเคยในรสชาติอาหาร วิธีการรับประทาน วัฒนธรรมในการใช้พื้นที่ภายในร้านว่าต้องปฏิบัติตนยังงัยบ้าง แพร์ชื่นชอบเคเอฟซีตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ปัจจุบันที่ให้ความนิยมในการทานที่น้อยลงแต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่ทานเลยก็ยังทานสลับสับเปลี่ยนกันไปกับการทานเซสเตอร์ กริลล์ ถ้าพูดถึงเรื่องไก่ทอดแล้วในความคิดของตนเองไก่ทอดของเคเอฟซีอร่อยที่สุดและทุกครั้งที่ได้ผ่านผู้พันก็จะพบกับภาพของวัยรุ่น เด็ก ๆ นั่งทานเคเอฟซีกันตลอดไม่เคยเห็นสักครั้งที่เดินผ่านร้านแล้วจะไม่มีลูกค้า แต่ที่ต้องป็นใจให้กับไก่ย่างเซสเตอร์ กริลล์ นั้นเป็นเพราะตนกังวลและเป็นห่วงในรูปร่างของตนเองที่ค่อนข้างอวบเกือบที่จะอ้วนแล้วการทานไก่ทอดมากเกินไปไม่ดีต่อร่างกายและรูปร่างเป็นแน่ แต่เซสเตอร์ กริลล์ เป็นฟาสต์ฟู้ดที่ดูแล้วใส่ใจในสุขภาพของผู้ทานอาหารมากกว่าจึงชื่นชอบในเซสเตอร์ กริลล์ รองลงมาฟาสต์ฟู้ดที่รู้จักอีกอย่างหนึ่งคือแมคโดนัลด์ ในความคิดแพร์แล้วแมคโดนัลด์เป็นฟาสต์ฟู้ดสำหรับชาวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยวที่เชียงใหม่จึงเข้ามาใช้บริการ เพราะเป็นฟาสต์ฟู้ดที่เหมือนกับประเทศของตนเอง อีกอย่างแพร์คิดว่าแมคโดนัลด์เป็นฟาสต์ฟู้ดที่ขึ้นชื่อในเรื่องของเบอร์เกอร์และเฟรนช์ฟราย ปกติแล้วตนก็ชอบทานเบอร์เกอร์แต่ไม่ได้ทานของแมคโดนัลด์เพราะ ที่เคเอฟซีหรือว่าเซสเตอร์ กริลล์ ก็มีเมนูที่เป็นเบอร์เกอร์อยู่ด้วยก็เลือกทานเอาว่าจะทานเบอร์เกอร์อะไร อีกอย่างแมคโดนัลด์ในจังหวัดเชียงใหม่ไม่มีที่สาขาเอง เช่น ที่ไนท์บาร์ซ่า ที่เชียงใหม่ที่คาร์ฟูร์ ซึ่งทั้งสามสาขานี้ล้วนตั้งอยู่ใกล้บ้านและเส้นทางที่แพร์ต้องไปกลับระหว่างบ้านและที่โรงเรียน จึงทำให้ตนไม่ค่อยได้มีโอกาสทานแมคโดนัลด์จึงไม่ได้รู้สึกชื่นชอบแต่ก็รู้สึกเฉย ๆ ด้านโดนัทที่เป็นของมิสเตอร์โดนัทและดังกิ้นโดนัทนั้นนาน ๆ ทีถึงจะได้ลิ้มลองรสชาติกันเสียทีหนึ่ง เพราะทุกครั้งที่มาห้างสรรพสินค้าก็

จะทานเชสเตอร์ กริลล์ กับ เคเอฟซีเสียเป็นส่วนใหญ่และก็อึดท้องแล้วจึงไม่ค่อยได้ซื้อทาน แต่โดยส่วนตัวแล้วชื่นชอบโดนัทของมิสเตอร์โดนัทเพราะชื่นชอบภาพยนตร์โฆษณาที่น่าวัยรุ่นหน้าตาน่ารัก สดใสมาเสนอโดนัทในรูปแบบต่าง ๆ คุณแล้วรู้สึกอยากลองไปซื้อมาทานดู ประกอบกับการตกแต่งโดนัทด้วยลวดลายต่าง ๆ ที่ดูดีมีสีสันดูน่ารับประทานมาก

แพรบอที่ชื่นชอบการทานฟาสต์ฟู้ดคงเป็นเพราะความคุ้นเคยและความเคยชินที่ถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก ๆ ที่ครอบครัวพามาทาน พอโตขึ้นมาเรียนหนังสือหลังเลิกเรียนตอนเย็นและเสาร์ – อาทิตย์ ตนก็แวะเที่ยวห้างสรรพสินค้าซึ่งก็เต็มไปด้วยฟาสต์ฟู้ดอีกหลายร้าน ให้เลือกบริโภค ประกอบกับร้านฟาสต์ฟู้ดเป็นร้านที่ดูทันสมัย เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นตะวันตก เน้นในเรื่องการให้บริการลูกค้า เวลาที่เดินเข้าไปในร้านสิ่งแรกที่เจอก็คือการทักทายของพนักงานภายในร้าน คอยบอกเมนูชนิดต่าง ๆ ที่คิดว่าคุ้มสุดคุ้มให้กับเรา อุปกรณ์การทานก็มีครบครันอยากได้อะไรเพิ่มเติมก็คอยเรียกพนักงานได้ตลอดเวลา ที่นั่งก็สะดวกสบายสามารถนั่งเพื่อน ๆ มาสังสรรค์กันได้อย่างเต็มที่ นี่คงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ตนมีความนิยมและชื่นชอบในฟาสต์ฟู้ด

กรณีศึกษาที่ 3 : เพลิน

เพลินอายุ 17 ปี รูปร่างผอมสูง ผมหาว บุคลิกภาพเป็นเด็กน่ารักขี้เล่น เป็นเด็กกิจกรรมทั้งในโรงเรียนและที่โบสถ์ ชอบทำโน่นทำนี่หาอะไรทำเป็นประจำ ชื่นชอบในการเข้าสังคม พบปะผู้คนจึงไม่แปลกใจที่เพลินจะมีกิจกรรมการแสดงกับโบสถ์ที่เพลินไปทำกิจกรรมทางศาสนา เวลาว่างเพลินชอบอ่านหนังสือ ออกกำลังกาย ร้องเพลง เล่นดนตรี วาดรูป เดินห้าง และสิ่งสุดท้ายก็คือทานฟาสต์ฟู้ด เพลินเป็นเด็กที่มีฝีมือทางการวาดรูปมาก เวลาที่เพื่อน ๆ ในห้องเรียนศิลปะหรือมีการวาดรูปส่งครูมักจะให้वानให้เพลินวาดให้เสมอ เพลินเป็นเด็กที่ชื่นชอบในการท่องเที่ยวเป็นพิเศษ ชอบที่ได้ไปเที่ยวพร้อมหน้าพร้อมตาทั้งครอบครัว และเป็นเด็กที่รักครอบครัวมาก

เพลินแต่งกายด้วยสไตล์ที่เรียบง่ายไม่ยุ่งยาก ส่วนใหญ่ชอบใส่กระโปรงกับกางเกงขาสั้นแบบสบายที่ไปไหนมาไหนได้สะดวก บางครั้งผู้วิจัยจะพบการแต่งกายของเพลินในสไตล์ที่หัวทะมัดทะแมงคล่องแคล่ว แต่บางครั้งก็ออกมาในแนวหวาน ๆ เป็นผู้หญิงมากซึ่งเพลินบอกว่าแล้วแต่ว่าอยู่ในช่วงอารมณ์ไหน เสื้อผ้าที่เพลินใช้ไม่ได้เน้นว่าต้องเป็นยี่ห้อหรู ๆ มีราคาแพง แต่เน้นที่คุณภาพและความคงทนของเนื้อผ้าและความชอบส่วนตัว แต่โดยรวมก็จะแต่งตามกระแสของแฟชั่นแต่ก็ดูให้เหมาะกับบุคลิกของตนเอง ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าเพลินจะนิยมในการตกแต่งเสื้อผ้า เช่น นำลูกปัดมาเย็บติดเสื้อผ้าหรือนำรูปภาพมาเย็บติดเสื้อผ้า แบบสบายที่ไปไหนมาไหนได้สะดวก เสื้อผ้าที่ตนใช้ไม่ได้เน้นว่าต้องเป็นยี่ห้อหรู ๆ มีราคาแพง สำหรับสินค้าแบรนด์เนมที่

เพลินมีไว้ครอบครองในชีวิตคงจะเป็นหมวกเท่านั้น เพราะตนชอบใส่หมวกไปไหนมาไหน ดังนั้นจึงเลือกซื้อหมวกที่มียี่ห้อเพราะเวลาที่ใส่แล้วทำให้ดูดีและสามารถใช้ได้นาน เพลินไปไหนมาไหนโดยการใส่หมวกและใช้ในการจับจี้ไปโรงเรียนด้วย พ่อกับแม่ให้อิสระเพลินในการไปไหนมาไหนแต่ต้องบอกว่าไปไหนและกลับเวลาเท่าไร ทุกครั้งที่ผู้วิจัยนัดพบเพลินเพื่อเก็บข้อมูล เพลินจะโทรหาแม่ตลอดและบอกว่าตอนนี้กำลังทำอะไร อยู่ที่ไหน เพลินเล่าว่ารู้สึกภูมิใจที่พ่อกับแม่ให้ความไว้วางใจในตนเองเมื่อเทียบกับเพื่อน ๆ ของตนหลาย ๆ คนแล้วเพลินมีอิสระในการไปไหนมาไหนมากกว่า อยากไปเที่ยวไหนก็ได้ไป เพลินบอกว่าสาเหตุที่ตนสามารถไปไหนมาไหนได้อย่างนี้เป็นเพราะตนทำตัวเป็นที่ไว้วางใจให้พ่อกับแม่เห็น และไม่เคยทำตัวออกนอกกลุ่มนอกทาง มีครั้งหนึ่งที่เพลินขออนุญาตพ่อกับแม่ออกไปทำกิจกรรมกับโบสถ์แล้วบอกแม่ว่าจะกลับบ้านประมาณเที่ยงคืน แต่เพลินไม่รักษสัญญาที่ให้กับพ่อและแม่ไว้กลับมาเอาเวลาประมาณตีสองกว่า ๆ ความผิดครานั้นเพลินถูกยึดกุญแจมอเตอร์ไซด์ไม่ให้ออกไปไหนนอกจากโรงเรียนเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์เต็ม ๆ ตั้งแต่เหตุการณ์คราวนั้นเพลินไม่กล้าผิดสัญญากับพ่อและแม่อีกเลย บอกว่าจะกลับก็จริงก็ต้องเป็นไปตามนั้น

เพลินมองตัวเองว่าเป็นคนที่ประหยัดและรู้จักในการใช้จ่ายเงิน เพลินหารายได้เสริมให้กับตนเองได้พร้อมกับบอกเหตุผลว่าที่บ้านไม่ได้จัดสรรเรื่องการเงินเวลาที่อยากได้อะไรพ่อกับแม่ก็ทำให้เสมอ แต่การที่ทำงานพิเศษและหารายได้เสริมนั้นตนมองว่าเป็นเรื่องที่ดีและเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเวลาที่เรอยากได้อะไรเราก็สามารถซื้อได้ตามที่ตนต้องการ อย่างการที่ตนติดการกินฟาสต์ฟู้ดนั้นถือว่าเป็นการสิ้นเปลืองเงินพอสมควร แต่ตนก็นำเงินที่ได้จากการทำงานพิเศษมาจ่ายแทน อีกอย่างการไปกินฟาสต์ฟู้ดมีวิธีที่สามารถประหยัดเงินได้ เช่น การไปกินกับเพื่อน ๆ ก็แชร์เงินกันทำให้ไม่สิ้นเปลืองมากเท่าไร เพลินมีค่าใช้จ่ายไปโรงเรียนสัปดาห์ละ 350 บาท และมีบัตรเอทีเอ็มที่พ่อกับแม่เปิดบัญชีไว้ให้สามารถกดใช้ได้ตามที่ตนต้องการ ซึ่งส่วนมากตนไม่ค่อยกดใช้สักเท่าไร เพราะจะมีเงินเก็บส่วนตัวสำรองกระเป๋าไว้อยู่แล้ว และตนชอบทำกิจกรรมที่โบสถ์ก็จะได้เงินจากส่วนนี้ด้วยซึ่งกิจกรรมที่ทำที่โบสถ์นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของการหารายได้พิเศษ

ครอบครัวเพลินเป็นครอบครัวที่อบอุ่น มีฐานะ ที่บ้านเป็นคนจีน เพลินมีพี่ชาย 1 คน และน้องชาย 1 คน เพลินค่อนข้างสนิทกับพี่ชายเพราะวัยไม่ได้ห่างกันมากนัก พ่อแม่จะเลี้ยงเพลินแบบให้อิสระตามสบายไปไหนก็ได้ แต่ต้องสื่อสารและบอกกล่าวให้ที่บ้านทราบทุกครั้ง ด้านการคบเพื่อนพ่อกับแม่ไม่ได้บังคับแต่จะคอยดักเตือนและสอนว่าเพื่อนแบบไหนควรคบไม่ควรคบ เพลินคิดว่าครอบครัวเพลินเป็นครอบครัวที่อบอุ่น พ่อแม่รักและให้อิสระให้ออกมาในการคิดและตัดสินใจกับเพลินทุกเรื่อง พี่ชายก็ให้ความรักและดูแลเป็นอย่างดี น้องชายก็ช่างพูดช่างคุย ในช่วง

วันหยุดแม่กับพี่ชายก็จะทำอาหารให้ทานอร่อยมาก ๆ จึงทำให้ตนรู้สึกรักครอบครัวชอบที่ไปไหนมาไหนกับครอบครัว จากการเข้าไปสัมผัสและรู้จักพูดคุยกับครอบครัวเพลินทำให้ผู้วิจัยพบว่า ครอบครัวเพลินเป็นครอบครัวที่อบอุ่น เลี้ยงลูกแบบมีเหตุผล พ่อกับแม่เพลินให้อิสระในการเลือก การเรียนและการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เพลินชอบแต่จะคอยมองดูอยู่อย่างห่าง ๆ หากเห็นว่า ออกนอกกลุ่มนอกทางก็จะเตือนและห้ามปราม เวลาที่ผู้วิจัยโทรไปหาเพลินบางครั้งพี่ชายเพลินจะเป็นคนรับโทรศัพท์แทนและจะสอบถามอย่างละเอียดว่าใครเป็นคนโทรมา มีธุระอะไร ซึ่งเพลินบอกว่า เพลินสนิทกับพี่ชายเวลาที่มีเรื่องอะไรก็เล่าให้พี่ชายฟังเสมอและไม่ได้รู้สึกอึดอัดแต่อย่างใดที่พี่ชายรับโทรศัพท์แทนและสอบถามอย่างละเอียด ตรงกันข้ามกับรู้สึกดีที่พี่ชายห่วงใยตน

การดำเนินชีวิตประจำวันของเพลินในแต่ละวันที่ไม่ได้ไปโรงเรียน ส่วนมากเพลินจะไม่ค่อยได้อาศัยบ้านในช่วงกลางวันเพราะมักจะมีกิจกรรมนอกบ้านเสมอ เช่น ไปเที่ยวต่างจังหวัด ไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า ไปงานสังสรรค์ เวลาที่อยู่บ้านจริง ๆ มักเป็นช่วงตอนเย็นเวลาอยู่บ้าน เพลินจะช่วยแม่ทำงานบ้าน เช่น กวาดบ้าน ถูบ้าน ซักผ้า ล้างจาน หลังจากทำงานบ้านเสร็จก็จะนั่งดูทีวี อ่านหนังสือ ฟังเพลง ออกกำลังกายซึ่งมักจะไปว่ายน้ำกับน้องชายที่สระว่ายน้ำใกล้ ๆ บ้าน ช่วงเวลาที่อยู่กับครอบครัวพร้อมหน้าพร้อมต้ามักเป็นตอนเย็นที่จจะนั่งทานข้าวด้วยกัน ดูโทรทัศน์ด้วยกัน เวลาอยู่โรงเรียนถ้ามีงานกิจกรรมทุกคนไม่ว่าจะเป็นคุณครูเพื่อนจะนึกถึงเพลินเป็นคนแรก เพราะเพลินชอบในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้กับโรงเรียนเป็นอย่างมาก การที่เพลินเป็นที่รู้จักของเพื่อน ๆ และน้อง ๆ เป็นเพราะเพลินชอบทำกิจกรรมนั่นเอง เพลินไปโรงเรียนโดยการขี่มอเตอร์ไซด์ไปเรียนเองถึงโรงเรียนประมาณเจ็ดโมงกว่า ๆ ช่วงเวลาที่มีคาบว่างในโรงเรียนหรือช่วงพักเที่ยงถ้ามีการบ้านหรือรายงานที่ต้องทำเพลินก็จะนั่งทำให้เสร็จก่อน ถ้าไม่มีอะไรทำก็วิ่งเล่นกันกับเพื่อน ๆ เล่นเกมส์ ฟังเพลง แต่ถ้ามีเวลามากก็จะเข้าห้องสมุดอ่านหนังสือ บางครั้งก็นั่งคุยกับเพื่อนซึ่งสามารถคุยกันทั้งวันก็ยังได้เลย เวลาที่ถามเพื่อน ๆ ว่าถ้านึกถึงเพลินจะนึกถึงอะไรเพื่อน ๆ เพลินจะบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า การทำกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนและมีมือในการวาดรูปที่เก่งและสวยงาม

เพลินมีผลการเรียนที่ดีและเอาใจใส่ในการเรียนเป็นอย่างมาก เพลินมักพูดคุยและปรึกษาขอแนะนำในเรื่องการเรียนกับผู้วิจัยอยู่เสมอ เนื่องจากเพลินมีความชื่นชอบการท่องเที่ยวจึงมีความฝันอยากเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพลินวางแผนไว้ว่าจะเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยของรัฐในตัวเมืองเชียงใหม่ และต้องสอบเอนทรานซ์เข้าให้ได้

เพลินคิดว่าฟาสต์ฟู้ดเป็นอาหารที่รวดเร็วทันใจ เป็นอาหารที่ทานแล้วอิ่ม คู่กับราคามีให้เลือกหลากหลายชนิด หลายประเภทและคิดว่าอาหารฟาสต์ฟู้ดมีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน

ในยุคสมัยที่ต้องรีบเร่ง เป็นตัวแทนของความทันสมัย ร้านฟาสต์ฟู้ดที่ไปทานบ่อยมากที่สุดคือร้านพิซซ่าฮัทที่เซ็นทรัลเวิลด์พลาซ่า และแมคโดนัลด์ เฉลี่ยแล้วเพลินทานอาหารฟาสต์ฟู้ดประมาณ 4 ครั้งต่อสัปดาห์

เพลินเริ่มเข้าสู่วัฒนธรรมฟาสต์ฟู้ดเมื่อตอนเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นวันเด็กแห่งชาติ พ่อกับแม่พาไปรับประทานอาหารที่ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล กาดสวนแก้ว ทักสินคิของบิดามารดาที่มีต่ออาหารฟาสต์ฟู้ดก็เข้าไปในทางที่ดีไม่ได้ต่อต้านว่าเป็นอาหารที่ไม่มีประโยชน์ แต่ก็อยากให้ทานน้อยลงเป็นเดือนละ 2 ครั้ง เพราะบิดากับมารดาคิดว่าตนผอมมากควรจะทานอาหารที่ถูกต้องตามหลักอาหารห้าหมู่มากกว่า แต่เวลาที่ตนไปทานบิดากับมารดาก็ไม่ได้ต่อว่าอะไร แล้วแต่ความชอบของตน

ฟาสต์ฟู้ดที่เพลินชอบทานและให้ความนิยมนมากที่สุดคือ พิซซ่า ฮัทและชอบไปทานเบอร์เกอร์ที่แมคโดนัลด์ แต่พิซซ่าจะบ่อยมากกว่าเพราะชอบไปทานกับเพื่อน ๆ ที่เรียนด้วยกัน เพลินเล่าว่าตนเองส่วนตัวชอบทานอยู่แล้วและโชคดีที่ทานแล้วไม่อ้วน และที่ตนชื่นชอบพิซซ่า ฮัทเพราะว่ามีเมนูที่หลากหลายให้เลือก ประกอบกับพิซซ่า ฮัทจะมีการคิดค้นและพัฒนาสูตรให้มีพิซซ่าหน้าต่าง ๆ หลายแบบหลายสไตล์ให้เราเลือกแล้วแต่ความชอบ นอกจากนี้ยังมีปีกไก่ไว้ออร์ลิน ขนมหั้วกระเทียมหรือเบรคสตีกส์ ชีสซัลดัด และสลัดบาร์ที่มีน้ำสลัดหลากหลายชนิดให้เลือกทาน และเครื่องดื่มให้เลือกด้วย นอกจากนี้พิซซ่าฮัทยังมีการพัฒนาและคิดค้นวิธีการผลิตที่หลากหลายโดยการทำพิซซ่าหนึ่งถาดที่แบ่งออกเป็นหลายหน้าพิซซ่าหรือที่เรียกว่า “วันฟอร์ - แชร์ - พิซซ่า” ในความคิดเพลินหน้าพิซซ่าที่ได้รับความนิยมจากตนและกลุ่มเพื่อน ๆ ที่ชอบสั่งมาทานเป็นประจำได้แก่ พิซซ่าเลิฟเวอร์ส พิซซ่าสุพริม พิซซ่าชีฟู้ดสุพริม พิซซ่าซูเปอร์สุพริม พิซซ่าชิกเก้นสุพริมและพิซซ่าฮาวายเียน และเวลาที่สั่งพิซซ่าไม่ว่าจะเป็นหน้าอะไรก็ตามต้องสั่งเพิ่มขอบชีสทุกครั้งถึงแม้ว่าจะต้องเสียเงินเพิ่มก็ตาม เพราะในความรู้สึกพิซซ่าที่ไม่มีขอบชีสก็เหมือนกับแป้งธรรมดาและเป็นเหมือนพิซซ่าที่ทำเลียนแบบวางขายอยู่ตามท้องตลาดทั่วไป เวลาที่ทานแล้วมีขอบชีสเวลาตัดพิซซ่าหรือกัดพิซซ่าทานจะรู้สึกน่าทานและมีกลิ่นหอมมาก และคิดว่าเสน่ห์ของพิซซ่า ฮัทนอกจากหน้าดารสชาติต่าง ๆ แล้วขอบชีสก็เป็นเสน่ห์และความอร่อยของพิซซ่าเช่นกัน ทุกครั้งที่ไปทานพิซซ่าเพลินจะต้องจ่ายเงินไปประมาณ 500-700 บาท ซึ่งก็เฉลี่ยเงินกันออกกับเพื่อน ๆ 3-4 คน ซึ่งเฉลี่ยแล้วก็ตกคนละไม่เกิน 200 บาท พนักงานที่ร้านก็บริการเป็นอย่างดีเวลาที่คุยกับเพื่อน ๆ เสียงดังเฮฮาก็ไม่มีใครต่อว่าเต็มที่แล้วแต่พวกเรา ประมาณว่าร้านทั้งร้านเป็นของเรา เพลินเล่าต่อว่าจะทานพิซซ่าให้อร่อยต้องทานที่ร้านเท่านั้นเพราะได้ทั้งรสชาติและความอร่อย อุปกรณ์ในการทานก็มีพร้อมทั้งเครื่องปรุงรสต่าง ๆ เวลาที่พนักงานมาเสิร์ฟก็จะพูดว่า “ขออนุญาตตัดพิซซ่าชิ้นแรกนะค่ะ” ยิ่งถ้าเราสั่งแบบมีขอบชีสด้วยแล้วเวลาตัดก็จะมียางยึด

ออกมาดูน่าทาน แล้วเวลาเสิร์ฟพิซซ่าก็อยู่บนเขียงยกมาเลยคือมันได้อารมณ์และรสชาติในการทาน และที่นั่นต้องเป็นริมกระจกร้านเท่านั้นเพราะสะดวกสำหรับการนัดเจอและมองหาเพื่อน ๆ ประกอบกับสามารถมองผู้คนเดินผ่านไปมาได้ บางครั้งตนกับเพื่อน ๆ ก็พากันวิจารณ์ผู้คนต่าง ๆ ที่เดินอยู่นอกร้านว่าแต่งตัวเป็นยังงัยเซยหรือว่าทันสมัย หน้าตาดีหรือเปล่าหล่อไม่หล่อ สวยไม่สวย เป็นต้น มีความสุขมากเวลาผ่านไปอย่างไม่รู้ตัว

เพลินคิดว่าตนเองนั้นติดการทานฟาสต์ฟู้ด พร้อมกับเหตุผลที่ว่าไม่รู้จะทำอะไรถึงติดแต่เวลาทานแล้วมันอร่อยดี รสชาติมันทำให้เราอยากทานอีก ทำให้ต้องมาทานทุกอาทิตย์หรือว่าช่วงที่ว่างเป็นประจำ อย่างเวลาที่ไปเดินห้างสรรพสินค้าก็ต้องชวนเพื่อนไปทานตลอด ยิ่งเวลาเดินผ่านได้กลิ่นหอมด้วยแล้วก็ยิ่งอยากทาน ประกอบกับสภาพร้านมีการตกแต่งด้วยสีสดใส เก๋อี๋นุ่ม ๆ ที่เชิญชวนให้เราเข้าไปทาน บางทีเดินผ่านเห็นกลุ่มวัยรุ่นที่เป็นวัยเดียวกับเรานั่งทานด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย พุดคุยหัวเราะกันอย่างสนุกสนานล้วนเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้เราอยากทาน และภาพโฆษณาต่าง ๆ ที่ออกทางโทรทัศน์ล้วนมีอิทธิพลต่อการทานฟาสต์ฟู้ดของเพลินเป็นอย่างมาก ทุกครั้งที่มิโปรโมชันหรือเมนูออกมาใหม่ ๆ ก็ต้องไปทานทุกทีว่าจะอร่อยไหม ความรู้สึกจะเป็นไปตามที่ภาพที่โฆษณาสื่อออกมาหรือเปล่า เพลินเล่าถึงบรรยากาศระหว่างทานฟาสต์ฟู้ดกับเพื่อน ๆ ส่วนมากเรื่องที่คุยกันก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับเมนูฟาสต์ฟู้ดที่ออกมาใหม่ คือ ต่างคนต่างก็สั่งมาทานกันหลังจากนั้นก็วิพากษ์วิจารณ์ว่าอร่อยไหม คุ่มค่ากับราคาไหม ลักษณะอาหารเหมือนที่โฆษณาไว้หรือเปล่า

อิริยาบถและท่าทางในการทานฟาสต์ฟู้ดระหว่างที่อยู่ในร้านและนอกร้าน เพลินเล่าว่าเวลาทานที่ร้านกับสั่งมาทานข้างนอกหรือที่บ้านก็ต้องแตกต่างกันอยู่แล้ว อย่างพิซซ่าเวลามาทานที่ร้านมันก็ใหม่ ๆ สด ๆ ร้อน ๆ อยู่ อุปกรณ์ในการทานก็มีพร้อมทั้งเครื่องปรุงรส ต่าง ๆ เวลาที่พนักงานมาเสิร์ฟก็จะพูดว่า “ขออนุญาตดักพิซซ่าชิ้นแรกนะคะ” ยิ่งถ้าเราสั่งแบบมีขอบชีสด้วยแล้วเวลาดักก็จะมียางชีสออกมาดูน่าทาน แล้วเวลาเสิร์ฟพิซซ่าก็อยู่บนเขียงยกมาเลยคือมันได้อารมณ์และรสชาติในการทาน แต่เวลาเราสั่งมาทานที่บ้านถึงแม้จะร้อนแต่ก็ยังไม่ว่างทานอยู่ในร้านอยู่ดี อุปกรณ์ที่ใช้ในการทานก็ไม่มีครบครันเหมือนในร้าน ความรู้สึกในการทานพิซซ่าก็ไม่เท่ากับทานที่ร้าน อีกอย่างเวลาทานที่ร้านบรรยากาศของร้าน อุปกรณ์ที่ใช้ในการทาน การตกแต่งร้านก็ดูดี โต๊ะเก้าอี้ต่าง ๆ ก็นุ่มนวลมาก พนักงานก็คอยมาบริการตลอด ดังนั้นโดยส่วนตัวแล้วตนชอบที่จะมานั่งทานที่ร้านมากกว่า ในความคิดของเพลินบอกว่าการสั่งฟาสต์ฟู้ดมาทานข้างนอก จะสะดวกสำหรับบุคคลที่ไม่มีเวลาไปรับประทานในร้านหรือติดธุระ แต่ต้องการที่จะบริโภคฟาสต์ฟู้ด เวลาที่เราทานฟาสต์ฟู้ดที่บ้านหรือข้างนอกเราสามารถนั่งในท่าทางที่สบาย ๆ เพราะไม่ต้องคอยมากังวลว่าทำนั่งแบบนี้จะสวยหรือไม่สวย ดูดีหรือไม่ดูดี เวลาทานก็สบาย ๆ

แต่สำหรับแมคโดนัลด์แล้วเฟลินเลือกที่จะมาทานคนเดียว ไม่นิยมชวนเพื่อน ๆ มาด้วย เพราะในความคิดตนแล้วบรรยากาศและสภาพร้านของแมคโดนัลด์ค่อนข้างเงียบเมื่อเปรียบเทียบกับร้านพิซซ่าฮัท เวลาที่มาทานกับเพื่อน ๆ ต้องคอยระมัดระวังไม่ให้ตนกับเพื่อน ๆ พูดเสียงดัง ทำให้รู้สึกต้องคอยห้ามและเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลา และในความคิดตนแล้วเวลาที่อยู่กับเพื่อน ๆ ก็อยากพูดคุยกันเฮฮาตามประสาเพื่อนฝูงเวลาที่วัยรุ่นคุยกันจะให้เสียงเบา ๆ นั้นเป็นไปได้ยากมาก ดังนั้นเฟลินจึงเลือกมาทานแมคโดนัลด์คนเดียว ซึ่งช่วงเวลาที่เลือกมาทานมักเป็นตอนเย็นหลังเลิกเรียน สาขาที่เลือกมาทานจะเป็นที่ไนท์บาร์ซ่าเพราะสะดวกในการเดินทางกลับบ้าน เวลาที่เฟลินทานพิซซ่ากับทานแมคโดนัลด์บุคลิกที่แสดงออกมานั้นแตกต่างกันเป็นอย่างมาก เวลาทานพิซซ่าเฟลินจะทานไปคุยกับเพื่อน ๆ ไปเรื่องไหนที่คุยกันตลกก็จะหัวเราะเฮฮา แต่เวลาที่อยู่ในแมคโดนัลด์เฟลินจะนั่งทานไปอ่านหนังสือไปหาเมนูที่สงบ ๆ นั่งแต่ก็ยังติดกระจกอยู่เหมือนเดิม เฟลินบอกว่าเวลาที่นั่งอ่านหนังสือที่แมคโดนัลด์จะทำให้สามารถอ่านหนังสือได้มากขึ้นและไม่รู้สึกง่วงนอนเหมือนนั่งอ่านที่บ้าน คงเป็นเพราะบรรยากาศและผู้คนรอบข้างช่วยกระตุ้นด้วย และบางครั้งที่เฟลินมองภาพของตัวเองในกระจกร้านเวลาที่นั่งอ่านหนังสือก็ดูเป็นผู้ใหญ่เหมือนกัน ไม่ใช่วัยรุ่นกะโปโลที่ไม่รู้จักโตเป็นผู้ใหญ่

เมนูแมคโดนัลด์ที่เฟลินมักเลือกที่จะทานเป็นประจำได้แก่ เบอร์เกอร์แมคฟิช เบอร์เกอร์ไก่และไก่กรอบแมคดี ซึ่งอันนี้เป็นโปรโมชันมาใหม่อร่อยดี แมคฟรายส์ ซอสมะเขือเทศและซอสพริกของแมคโดนัลด์ไม่ได้มีตั้งบริการไว้ที่โต๊ะนั่ง แต่ตั้งไว้ต่างหากเพื่อให้ลูกค้าเดินมากดใส่ถ้วยเล็ก ๆ ที่วางไว้ให้ใครต้องการใช้มากเท่าไรก็สามารถเดินมากดได้ตลอดตามที่ต้องการ และเวลาที่ทานเสร็จลูกค้าต้องนำเศษอาหารและขยะไปทิ้งในถังขยะที่ตั้งไว้ตามจุดต่าง ๆ ของร้าน เฟลินบอกว่าครั้งแรกมาทานแปลกใจมากหาซอสกว่าจะเจอและยังแปลกใจขึ้นไปอีกเมื่อลูกค้าในเอเชียขยะและอาหารไปทิ้งเอง แต่ตนก็ทำตามและคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดีฝึกให้เรามีความรับผิดชอบในตนเองถึงแม้จะเป็นแค่เรื่องอาหารการกินก็ตามและมองแล้วรู้สึกได้ถึงความรักและความเป็นผู้ใหญ่ของลูกค้า ในช่วงเดือนมกราคมผู้วิจัยนัดเฟลินที่แมคโดนัลด์เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าเฟลินมีความเข้าใจและเรียนรู้วัฒนธรรมการปฏิบัติตนในพื้นที่ร้านแมคโดนัลด์เป็นอย่างดีที่สามารถสั่งเมนูต่าง ๆ ได้อย่างเชี่ยวชาญและมั่นใจในตนเอง ซึ่งความมั่นใจนี้สังเกตได้จากการสั่งเครื่องดื่มของเฟลิน ซึ่งเฟลินสั่งเครื่องดื่มเป็นโค้กผสมกับสไปรท์พนักงานที่รับเมานูงใหญ่เลยแล้วก็ถามออกไปว่า “จะอร่อยไหมคะน้อง” เฟลินก็ตอบว่า “อร่อยคะวันก่อนหนูก็สั่งแบบนี้” พนักงานเลยลื้อ ๆ กลับตอบมาว่า “ไว้พี่จะลองผสมดื่มดูมั่ง” บุคลิกของเฟลินที่สามารถดูออกได้ว่ามีความเป็นผู้ใหญ่เมื่อเทียบกับกรณีศึกษาทั้งสามคนคือ หัวข้อและเรื่องราวในบทสนทนาที่คุยกัน เรื่องที่เฟลินจะคุยกับผู้วิจัยส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับ

การเมือง เศรษฐกิจ การค้า การศึกษา เป็นต้น ยกตัวอย่างจากการที่เพลินไปที่กรุงเทพฯ ฯลฯ มาเพลินเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่ากรุงเทพฯ เจริญมากเพราะมีการจัดระบบการขนส่งที่ดีกว่าเชียงใหม่ และผู้ว่าคนนี้ก็บริหารงานเก่งสังเกตได้จากการจัดระเบียบแผงลอยขายหาบเร่ต่าง ๆ ที่ดูเป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น บางครั้งที่คุยโทรศัพท์เพลินมักจะถามผู้วิจัยว่าเรียนเป็น “ยังไงบ้างคะ วิทยานิพนธ์ที่ทำอยู่ไปถึงไหนแล้ว” ถ้าเราตอบไปว่ากำลังวุ่นอยู่และเครียดมากเลย เพลินจะปลอบใจกลับมาว่า “ไม่ต้องคิดมาก อย่าเครียดนะคะดูแลสุขภาพด้วย”

ทัศนคติของเพลินที่มีต่อฟาสต์ฟู้ดแบรนด์อื่น ๆ เริ่มตรงที่เคเอฟซีก่อนเพลินมองว่าเคเอฟซีนั่นเป็นฟาสต์ฟู้ดที่มีภาพยนตร์โฆษณาออกมาบ่อยมากเมื่อเทียบกับฟาสต์ฟู้ดอื่น ๆ สำหรับตนแล้วนาน ๆ ครั้งถึงจะไปทานเคเอฟซีที่หนึ่งส่วนมากจะเป็นมดของเพื่อน ๆ ที่ชวนไปทานเพราะบางครั้งเพื่อน ๆ จะเบื่อกินที่ร้านพิซซ่าบ่อยไป จากที่ไปทานมาก็อร่อยดี การบริการของพนักงานก็ดีเวลาอยากได้อะไรเพิ่มเติมก็เรียกได้ บรรยากาศภายในร้านก็ดูดีดูอบอุ่นไปด้วยภาพของครอบครัวที่พอกับแม่พาลูก ๆ มาทานไก่ทอดไปเล่นของเล่นไป ดูน่ารักดี ส่วนฟาสต์ฟู้ดประเภทโดนัทนั้นโดยส่วนตัวนาน ๆ ครั้งถึงจะซื้อทานที่หนึ่งและไม่ได้นั่งทานที่ร้านส่วนมากจะซื้อไปทานที่บ้าน เคยซื้อโดนัทของมิสเตอร์โดนัทไปทานก็อร่อยดี มีการตกแต่งโดนัทออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ดูหน้าตาของโดนัทสดใสน่าทานเลยทีเดียว ประกอบกับสีสันทันนำมาตกแต่งก็เป็นสีที่สดใสน่ารับประทาน แต่ถ้าพูดถึงพื้นที่ภายในร้านแล้วมิสเตอร์โดนัทจะมีพื้นที่ไม่ค่อยกว้างเท่าไรในความคิดตน แต่เมื่อพิจารณากับเมนูและพื้นที่ภายในร้านก็ดูเหมาะสมกันในความคิดของตนเอง ฟาสต์ฟู้ดที่เป็นไก่อีกประเภทหนึ่งที่รู้จักแต่เป็นไก่ย่าง คือ เซสเตอร์ กริลล์นั้น โดยส่วนตัวแล้วไม่เคยเข้าไปใช้บริการเลย เคยแต่เดินผ่านไปผ่านมา แต่จากการมองด้วยสายตาแล้วลูกค้าก็มีเข้าไปเรื่อย ๆ แต่ไม่ถึงกับมากเมื่อเทียบกับเคเอฟซี เมนูก็มีไม่มากเท่าเคเอฟซี แต่บรรยากาศก็คล้าย ๆ กัน ดูเป็นส่วนตัวดี ราคาสินค้าก็ดูดีสามารถที่จ่ายได้อย่างสบาย จริง ๆ แล้วฟาสต์ฟู้ดทุกอย่างก็อร่อยหมดขึ้นอยู่กับผู้บริโภคว่าจะชอบรับประทานแบบไหนมากกว่า บ่อยกว่า แพงกว่า เพลินทิ้งท้ายไว้แบบนี้

เพลินบอกถึงความชื่นชอบในการทานฟาสต์ฟู้ดคงเป็นเพราะติดใจในรสชาติ การให้บริการของพนักงาน ราคาที่ไม่แพงมากเกินไป บรรยากาศและการตกแต่งภายในร้าน และความเคยชินจากตอนเด็ก ๆ ที่พ่อแม่พามาทานทุกครั้งที่มาห้างสรรพสินค้าด้วยกัน และจากการเห็นในภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์ทุกวัน ๆ ที่เปิดดูล้วนมีส่วนกระตุ้นให้อยากบริโภคฟาสต์ฟู้ด

กรณีศึกษาที่ 4 : ฟาง

ครั้งแรกที่เจอฟางบุคลิกฟางดูเป็นคุณหนูและเป็นเด็กที่เรียบร้อยมาก ซึ่งสังเกตจากกิริยาท่าทางและการพูดจาซึ่งแตกต่างจากเพื่อน ๆ ทั้งสามคนที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วย พอได้รู้จักและทำความคุ้นเคยสนิทสนมเพื่อทำการเก็บข้อมูลการวิจัยทำให้ค้นพบว่าสิ่งที่สังเกตไว้ไม่ผิดพลาดเลย ฟางเป็นเด็กหญิงอายุ 17 ปี ช่วงพูดช่วงคุย ร่าเริงแจ่มใส พูดจาสุภาพ เสียงเพราะ ในสายตาเพื่อน ๆ มองว่าฟางเป็นคุณหนูมาก ๆ ทั้งคำพูด กิริยาท่าทางและการแต่งตัว ชอบรับประทานอาหารฟาสต์ฟู้ดมากจนทำให้ร่างกายของตนเองอ้วนกลม เพื่อน ๆ ในห้องเรียนที่รู้จักฟางต่างพากันพูดว่าถ้าจะไปหาฟางให้ไปหาที่เคเอฟซี โลตัสสาขาตลาดคำเที่ยง

ด้านการแต่งกาย ฟางแต่งกายแบบสบาย ๆ ชอบใส่กางเกงสามส่วน เสื้อผ้าใช้ยี่ห้อ AIZ, Ten&Co ซึ่งสำหรับเสื้อผ้าฟางไม่ค่อยเน้นยี่ห้อสักเท่าไร แต่ภาพรวมดูน่ารักแบบใส ๆ แต่จะเน้นยี่ห้อที่รองเท้าซึ่งยี่ห้อที่ชอบใช้ก็คือ Converse ในโอกาสวันสำคัญต่าง ๆ เช่น วันเกิด วันขึ้นปีใหม่ เงินโบนัสพอออก พ่อกับแม่ก็จะซื้อรองเท้าหรือเสื้อผ้ายี่ห้อต่าง ๆ ให้ฟางเป็นประจำ ครอบครัวฟางเป็นครอบครัวที่อบอุ่น มีฐานะ เลี้ยงดูและดูแลเป็นอย่างดี ที่บ้านฟางมีสมาชิก 3 คนด้วยกัน ทุกเย็นวันศุกร์พ่อจะกลับจากที่ทำงานที่แม่มาะ จังหวัดลำปางมาอยู่กับฟาง และแม่ที่บ้านเป็นประจำ แม่ฟางจะมารับมาส่งไปโรงเรียนทุกวัน และรับส่งไปเรียนพิเศษทุกครั้ง เวลาไปเที่ยวที่ไหนก็จะไปกับแม่ตลอด ฟางค่อนข้างติดครอบครัวเพราะเคยชินกับการไปไหนมาไหนกับพ่อและแม่ ช่วงเสาร์อาทิตย์ที่พ่อกลับมาจากลำปางก็จะใช้เวลาอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตาครอบครัว ดังนั้นเวลาที่ต้องไปไหนไกล ๆ จากพ่อแม่ เช่น การไปเข้าค่ายพักแรมต่าง ๆ ทำให้รู้สึกคิดถึงพ่อกับแม่และบ้านเสมอ หน้าที่ที่ฟางต้องรับผิดชอบภายในบ้านคือซักผ้า รีดผ้าของตนเองเท่านั้น นาน ๆ ทีถึงจะล้างจานหรือว่ากวาดบ้านเองบ้างเพราะปกติแม่จะทำตลอด ด้านการคบเพื่อนเพื่อนที่คบส่วนมากจะเป็นเพื่อนที่เรียนในห้องด้วยกันและเพื่อนที่เรียนพิเศษ พ่อกับแม่จะแนะนำเรื่องการคบเพื่อนให้เลือกคบเพื่อนที่นิสัยดี ๆ โดยการเอาประสบการณ์ของพ่อกับแม่มาเล่าให้ลูกฟังเป็นตัวอย่าง เวลาที่ฟางพาเพื่อนมาเที่ยวที่บ้านหรือแนะนำให้รู้จักก็คอยสังเกตนิสัยดูมีบางกรณีที่ฟางแนะนำให้พ่อกับแม่รู้จักแล้วถูกตำหนิว่าเพื่อนพูดไม่ไพเราะ ไม่น่าฟัง ไม่อยากให้ฟางคบ ฟางเป็นเด็กที่ติดครอบครัวไม่ชื่นชอบการไปไหนมาไหนคนเดียว ชีวิตของฟางถ้าเป็นวันจันทร์ถึงศุกร์ก็จะอยู่ที่โรงเรียนหลังเลิกเรียนตอนเย็นก็เรียนพิเศษ เสาร์ – อาทิตย์ก็เรียนพิเศษที่โรงเรียนอีก เวลาที่ฟางจะไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ น้อยมาก ส่วนมากเวลาจะไปทานฟาสต์ฟู้ดฟางจะไปกับแม่หรือว่าพ่อไปส่งซึ่งแล้วแต่ว่าใครจะสะดวก

ฟางเป็นเด็กที่ขยันและตั้งใจเรียนมาก มีผลการเรียนปานกลาง ช่วงนี้เป็นระยะเวลาที่ฟางจริงจังกับการเรียนเป็นอย่างมากเพราะเป็นช่วงอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกต้องเตรียมตัวใน

การเอนทรานซ์แล้ว ฟางวาดความฝันไว้ว่าต้องเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยของรัฐ ในคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษให้ได้ ปัจจุบันฟางเรียนพิเศษที่โรงเรียนสอนทุกวันเสาร์ และช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน และฟางยังเรียนพิเศษที่โรงเรียนทุกวัน นอกจากนั้นยังเรียนพิเศษที่สถาบันกวดวิชาทุกเย็น โดยมีพ่อกับแม่เป็นผู้สนับสนุนและให้กำลังใจ

ชีวิตประจำวันและการใช้เวลาว่างของฟาง ในช่วงวันหยุดที่ไม่ได้ไปโรงเรียน ฟางจะตื่นนอนตอนเช้าเวลาประมาณ 08.00 น. ทำธุระส่วนตัว และทานข้าวเช้ากับแม่ หลังจากนั้นฟางก็ดูโทรทัศน์ เล่นกับสุนัขที่เลี้ยงไว้หนึ่งตัว ถ้าแม่มีธุระที่ต้องออกข้างนอกก็จะชวนฟางไปเป็นเพื่อน แต่ถ้าไม่ได้ออกไปไหน ช่วงเที่ยงฟางก็ดูโทรทัศน์ไปทานข้าวเที่ยงไป ลักเวลาประมาณ 13.00 น. ถึงเวลาที่ฟางต้องจับตอนบ่ายสักประมาณชั่วโมงครึ่งฟางก็ตื่น ก็ดูโทรทัศน์ตามเดิมหรือไม่ก็ฟังเพลง ฟางบอกว่าชีวิตของฟางนั้นเรียบ ๆ ไม่หวือหวาบางทีฟังเพื่อนเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ไปพบมา เช่น การเที่ยวเรคกลางคืน การเดินซื้อของตามตลาดที่เปิดกลางคืน ทำให้ตนรู้สึกอยากไปบ้างและคิดว่าทำไมตนถึงไม่ได้ไป แต่ก็ไม่ได้คิดและคิดว่าต้องไปให้ได้ การที่ตนมีชีวิตที่เรียบง่ายแบบนี้ก็มีความสุขเพราะตนกำลังเป็นวัยรุ่นที่อยู่ในวัยเรียน มีหน้าที่เรียนหนังสือและเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่เท่านี้ก็พอ แม่บอกว่าอีกหน่อยที่ฟางโตขึ้นเรียนหนังสือจบมีหน้าที่การทำงานที่ดี ฟางอยากไปที่ไหนก็ได้ไป เวลาที่อยู่โรงเรียนภาพลักษณ์ของฟางในสายตาเพื่อน ๆ ฟางดูเป็นเด็กเรียน ตั้งใจเรียนหนังสือ และเก่งภาษาอังกฤษ เรียบร้อยพูดจาเพราะดูรวม ๆ แล้วเป็นคุณหนูและตอนแรกที่มาเรียนใหม่ ๆ ยังไม่สนิทกับเพื่อน ๆ จะหมั่นไล่ที่ฟางทำตัวเหมือนคุณหนูพูดจาพูดจา แต่พอมารู้จักและสนิทสนมกันก็ยอมรับและไม่คิดว่าเป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใด เพื่อน ๆ บอกว่าเวลาที่นัดไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าฟางมักไม่ค่อยได้ไปด้วยกัน เพราะต้องกลับบ้านมีแม่มารับ อีกอย่างฟางคิดแม่มามากไปไหนกับแม่มากกว่าเพื่อน เพื่อน ๆ ทุกคนในห้องเรียนชอบฟังเสียงฟางเวลาที่พูด เพราะจะเป็นเสียงที่ใส ๆ คุ้นหูฟังดี เวลาที่ว่างนอกเหนือจากชั่วโมงเรียนส่วนมากฟางจะนั่งคุยกับเพื่อน ๆ หรือนอนเล่นในห้องเรียนกัน บางทีมีเนื้อหาการเรียนที่ต้องค้นคว้าในห้องสมุดก็ไปค้นงานที่ห้องสมุด ถ้าเบื่อ ๆ กับการนั่งคุยกับเพื่อน ๆ ก็จะชวนกันไปเล่นคอมพิวเตอร์ในห้องคอมพิวเตอร์ของโรงเรียน

ฟางเริ่มเข้าสู่สังคมฟาสต์ฟู้ดตั้งแต่ตอนเด็ก ๆ พ่อกับแม่พาไปรับประทานอาหารครั้งแรกซึ่งเป็นวันเด็ก และทานเคเอฟซีเป็นครั้งแรกและหลังจากนั้นพ่อกับแม่ก็พามาทานเป็นประจำในช่วงวันเสาร์ - อาทิตย์ ครอบครัวฟางมีทัศนคติที่ดีต่อฟาสต์ฟู้ด การที่พ่อกับแม่พาฟางไปทานเคเอฟซีบ่อย ๆ ทำให้ฟางมีรูปร่างที่อ้วน และตอนนี้ก็เริ่มกังวลที่ฟางมีรูปร่างที่อ้วนและคิดว่ามีสาเหตุ มาจากการทานอาหารฟาสต์ฟู้ดที่บ่อยและมากเกินไป พ่อกับแม่อยากให้ฟางลดพฤติกรรมทาน ฟาสต์ฟู้ดลงบ้างเพื่อเป็นการลดความอ้วน และคิดว่าถ้าลดการทานฟาสต์ฟู้ดลงจะทำให้ลูกผอมลง

ฟางชอบทานเคเอฟซีส่วนหนึ่งเป็นเพราะตั้งแต่เด็ก ๆ รู้สึกประทับใจรูปผู้พันที่ตั้งอยู่หน้าร้านมองดูเป็นคนแก่ที่ใจดี อบอุ่นเป็นมิตร และทุกครั้งที่ไปห้างสรรพสินค้าพ่อกับแม่ก็จะพาฟางมาทานเคเอฟซีด้วยตลอด ฟางเล่าว่าตอนเด็ก ๆ ฟางสะสมตุ๊กตาที่เป็นรูปผู้พันในชุดต่าง ๆ ด้วย ปัจจุบันฟางยังนิยมในการทานไก่ทอดเคเอฟซีอยู่แต่จะมีการปรับเปลี่ยนไปทานทูน่าคอร์นสลัดแทนสลับสับเปลี่ยนกันไปเพื่อเป็นการลดความอ้วนไปภายในตัว ซึ่งเป็นหนึ่งในเมนูของเคเอฟซีที่คิดค้นขึ้นมาเพื่อเป็นทางเลือกของลูกค้าที่กลัวความอ้วน ฟางคิดว่าการโฆษณาของเคเอฟซีหรือฟาสต์ฟู้ดแต่ละยี่ห้อมีอิทธิพลต่อการไปทานฟาสต์ฟู้ดเป็นอย่างมาก เพราะสำหรับตนเองแล้วทุกครั้งที่เคเอฟซีมีโฆษณาเมนูใหม่ ๆ ออกมาตนก็จะไปซื้อมาทานดูว่าอร่อยไหม ลักษณะของอาหารเป็นเหมือนที่โฆษณาหรือเปล่า เวลาที่ทานแล้วเรารู้สึกหรือว่าได้อารมณ์ตามที่นักแสดงในโฆษณาแสดงออกมา แต่ถ้าลองทานดูแล้วไม่อร่อยก็จะไม่ซื้อทานอีกเลยก็จะทานไก่ทอดที่เป็นเมนูแบบดั้งเดิมต่อไป เวลาที่มาทานเคเอฟซีในร้านเมนูที่ฟางสั่งมาทานเป็นประจำได้แก่ ไก่กรอบซอทเอนด์สไปซี่ มันบด เฟรนช์ฟรายส์ ไก่ป๊อป เครื่องดื่มเป็นเป๊ปซี่ 1 แก้ว ส่วนทูน่าคอร์นตนจะนำไปทานที่บ้านเวลาที่หิวตอนดึก ๆ แต่ถ้าเวลามาทานในช่วงกลางวันอากาศร้อน ๆ ตนก็จะทานไอศกรีมด้วย ซึ่งเมนูที่กล่าวมาทั้งหมดรวมเบ็ดเสร็จเป็นเงินประมาณร้อยละสองร้อยกว่าบาทบางครั้งก็สองร้อยกว่า ซึ่งกรณีหลังนี้จะตั้งก็ต่อเมื่อมาทานกับแม่ แม่จะเป็นคนจ่ายเงินจึงสามารถสั่งมากได้ ที่นั่งที่เป็นมุมประจำของฟางที่ร้านเคเอฟซีสาขาสาดลาดโลดส์คำที่ขงคือบริเวณติดริมกระจกร้านและมีกระจกด้านไม้ประดับอยู่ ซึ่งสามารถมองเห็นคนเดินผ่านไปผ่านมาได้และเวลาที่วันไหนแม่ไม่มาทานแล้วยังซื้อของไม่เสร็จสามารถมองเห็นฟางได้สะดวกว่าทานเสร็จหรือยังและจะได้ไม่ต้องเร่งรีบกับการเดินซื้อของ จากจำนวนตัวเลขการจ่ายเงินค่าฟาสต์ฟู้ดของฟางที่บางครั้งเกือบสองร้อยบาท แต่ฟางไม่เคยถูกพ่อกับแม่ดุหรือบ่นเรื่องการใช้จ่าย ฟางคิดว่าพ่อกับแม่คงเห็นว่าฟางเองไม่ค่อยได้ใช้เงินไปเที่ยวเหมือนกับวัยรุ่นทั่ว ๆ ไป เช่น ดูหนัง ร้องคาราโอเกะหรือว่าซื้อโทรศัพท์มือถือหรือซื้อของต่าง ๆ ที่ฟุ่มเฟือยซึ่งส่วนมากเวลาไปไหนมาไหนกับแม่แม่ก็จะเป็นคนจ่ายเงินเองอยู่แล้ว ฟางจึงไม่ได้ขอพิเศษเพิ่มเติมอะไร ฟางได้เงินไปโรงเรียนวันละ 50 บาท จ่ายค่าออมทรัพย์วันละ 20 บาท ถ้ามีรายจ่ายที่ฉุกเฉินก็จะไปเบิกที่ออมทรัพย์ ฟางมีเอทีเอ็มใช้เป็นส่วนตัวซึ่งเป็นเงินเก็บส่วนตัวของฟางเอง และพ่อจะโอนให้เป็นประจำทุกเดือนอยากใช้จ่ายอะไรก็ไปกดเอง

ฟางมีความชื่นชมนิยมชมชอบในความเป็นแบรนด์ของฟาสต์ฟู้ดเคเอฟซีเป็นอย่างมาก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผู้วิจัยสังเกตได้จากการไปเก็บข้อมูลในประเด็นของกิริยาท่าทางและอิริยาบถต่าง ๆ ระหว่างทานฟาสต์ฟู้ดนอกร้าน ซึ่งวันนั้นผู้วิจัยได้นำเคเอฟซีไปทานกับฟางและเพื่อน ๆ ในช่วงพักเที่ยงที่โรงเรียน ระหว่างนั้นเองได้มีรุ่นพี่ประมาณคนสองคนเดินผ่านมาโดยในมือมีไก่ทอดซึ่งเป็นของแม่ค้าที่ขายอยู่ข้างโรงเรียนมานั่งทานใกล้ ๆ กับผู้วิจัยและฟาง พอฟางเห็นดังนั้นพุดออกมา

โดยอัตโนมัติเลยว่า “คุณนั่นนั่นไก่ทอดปลอม ผู้ของเราที่ไม่ได้เป็นไก่ทอดของผู้พัน” พร้อมกับการยกไก่ทอดขึ้นมากัดทานด้วยความภูมิใจที่ได้ทานไก่ทอดของเคเอฟซี พอได้ยั้ดงั้นผู้วิจัจึงถามว่าทำไมถึงคิดว่าไก่ทอดที่วางอยู่ข้างโรงเรียนเป็นไก่ทอดปลอม ฟางตอบว่ามันไม่อร่อยเหมือนของ เคเอฟซีและลักษณะของไก่ทอดก็ดูไม่น่าทานเหมือนของเคเอฟซี อย่างไก่ทอดที่ทอดขายอยู่ข้างโรงเรียนหรือตามตลาดทั่ว ๆ ไปฟางก็เคยซื้อทานแต่รสชาติก็แตกต่างกัน ของเคเอฟซีจะอร่อยกว่าอย่างหนังไก่และแป้งที่ทอดติดเนื้อไก่ของเคเอฟซีจะกรอบอร่อย ไม่มีน้ำมันติดเลยเวลาทานทำให้เกิดความรู้สึกว่าไม่อ้วน แต่ไก่ทอดของข้างโรงเรียนแป้งและหนังไก่ที่ทอดจะมีน้ำมันติดอยู่เวลาที่ซื้อและทิ้งไว้สักพักก็จะไม่กรอบแล้วทำให้ไม่อร่อยและดูไม่น่าทานเลย

นอกจากนี้ฟางยังอธิบายถึงความคุ้มค่าเรื่องเวลาในการซื้อ และความแตกต่างระหว่างไก่ทอดธรรมดาทั่วไปกับไก่ทอดเคเอฟซี เวลาที่ซื้อไก่ทอดธรรมดาทั่วไปสิ่งที่ได้มาก็คือไก่ทอดที่บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกธรรมดาซึ่งบางร้านก็มีซอสและบางร้านก็ไม่มีแต่ส่วนมากเท่าที่สังเกตมาจะไม่ค่อยมีเสียบากกว่า เพราะแป้งที่ทอดนั้นจะปรุงรสที่จัดอยู่แล้ว ดังนั้นเวลาที่เรารซื้อไก่ทอดเหล่านี้เราต้องเดินไปซื้อน้ำที่ร้านอื่น ๆ อีกกระดากทิชชูสำหรับเช็ดปากและมือก็ไม่มีเราต้องเตรียมและจัดหาสำหรับอำนวยความสะดวกตัวเอง สรุปรวม ๆ แล้วต้องไปซื้อของตั้งสองถึงสามร้านและเสียเวลาไปกับการซื้อสิ่งของเหล่านี้อีก ถึงจะสามารถทานไก่ทอดได้อย่างมีความสุขและสะดวก แต่เวลาที่ไปซื้อไก่ทอดเคเอฟซีแค่เราคิดในสมองว่าวันนี้เราจะทานไก่อะไรดีพอกิดออกเดินเข้าไปในร้านก็เห็นเมนูใหญ่ ๆ แสดงไว้อย่างชัดเจน ทันทีที่เราบอกเมนูแก่พนักงานในร้านไปและจ่ายเงิน เราจะได้ไก่ทอดมาในถุงที่สวยงามและดูดีไม่ใช่ถุงพลาสติกธรรมดา แต่เป็นถุงพลาสติกที่บรรจุด้วยข้อความ “ความสุขล้านเมนู ที่เคเอฟซี” นอกจากนั้นยังมีกล่องกระดาษที่ค่อนข้างแข็งแรงบรรจุไก่ไว้ข้างในอีกชั้นหนึ่ง เวลาที่ถือเดินไปมาก็ดูดี ภายในถุงที่ได้รับจะประกอบไปด้วยกระดาษทิชชู น้ำดื่มได้แก่ เป๊ปซี่ ซอสพริก ซอสมะเขือเทศและไก่ทอดกลิ่นหอมอร่อยน่าทาน ซึ่งแต่ละอย่างที่บรรยายมานี้ล้วนมีแบรนด์และคำว่าเคเอฟซีติดอยู่ทุกชิ้น ฟางบอกว่านี่แหละความแตกต่างของไก่ทอดธรรมดาทั่วไปและไก่ทอดเคเอฟซี ในความคิดตนแล้วจึงไม่แปลกใจที่ตนจะชอบทานไก่ทอดเคเอฟซีเพราะมันสะดวกสบายไม่ยุ่งยาก รวดเร็วทันใจ รอแป๊บเดียวก็ได้ทาน

นอกจากนี้ฟางบอกว่าเคยมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อและแม่เรื่องการทานฟาสต์ฟู้ดด้วย โดยปัญหามาจากการที่ตนมีรูปร่างที่อ้วนกลมจนเกินไป ซึ่งพ่อกับแม่กลัวมีปัญหาเรื่องบุคลิกภาพ การแต่งกาย รวมถึงเรื่องโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ที่มากับความอ้วน ตอนนั้นพ่อกับแม่ได้ห้ามให้ฟางทานฟาสต์ฟู้ดเพราะคิดว่าสาเหตุของความอ้วนมาจากการที่ฟางทานฟาสต์ฟู้ดที่มากเกินไป แต่พ่อกับแม่ก็ไม่สามารถห้ามฟางในเรื่องการทานได้ ฟางบอกเหตุผลกับพ่อและแม่ว่าจะพยายามลดความอ้วนด้วยการออกกำลังกาย และฟางหาทางออกให้กับตนเองและพ่อกับแม่โดยการทานเคเอฟซีอยู่แต่ลด

รายการอาหารลงและทานน้อยลง เลิกสั่งน้ำดื่มที่เป็นน้ำอัดลมเพราะมีส่วนทำให้อ้วนมากขึ้น และเคเอฟซีเองก็ยังเล็งเห็นถึงความสำคัญของสุขภาพร่างกายของลูกค้า โดยคิดค้นเมนูที่มีประโยชน์ต่อร่างกายและไม่ทำให้อ้วนง่าย เช่น ทูน่าคอร์น ทำให้ฟางมีทางเลือกในการทาน เคเอฟซีมากขึ้น ประกอบกับพ่อกับแม่เองคงเอือมระอาที่จะห้ามปรามเพราะเห็นว่าไม่ได้ผล อยากทานก็ทานไปตามใจแล้วแต่ลูก

ฟางบอกว่าช่วงนี้ตนคิดเคเอฟซีฟู้ดฟุ้งเป็นอย่างมากคือทานทุกวันเลย เพราะตอนเย็นหลังจากเลิกเรียนพิเศษต้องผ่านเซ็นทรัลทุกวันอยู่แล้วก็จะขอให้แม่แวะซื้อให้ทาน ฟางสามารถแยกแยะรสชาติของไก่ทอดเคเอฟซีกับไก่ทอดที่ทอดขายทั่วไปถึงแม้ว่าจะนำมาปะปนในไก่ทอดเคเอฟซีจริง ๆ ฟางนิยมที่ทานไก่ทอดเคเอฟซีในร้านมากกว่า เพราะเวลาที่เราทานไก่ทอดในร้านจะมีความรู้สึกว่ายากทานไก่ทอดเพิ่มกว่าเดิมในตอนแรกที่ตั้งใจว่าจะมาทานไก่ทอดเสียอีก เพราะเวลาที่เราดินเข้ามาในร้านอันดับแรกเลยก็จะเจอรูปลงผู้พันยืนยิ้ม ทำทางเป็นคนแก้ใจดีเชิญชวนให้เราเดินเข้าไปในร้าน มีรูปเมนูอาหารที่โฆษณาในทีวีมาใหม่ ๆ ตั้งโชว์ทั้งในร้านและนอกร้าน ได้กลิ่นหอม ๆ ของไก่ทอดและเสียงทักทายของพนักงานที่พูดจาทักทายที่ไพเราะพร้อมที่จะให้บริการเราและคอยถามว่าต้องการเครื่องดื่มเพิ่มเติมไหม เป็นต้น พนักงานด้านหลังเคาน์เตอร์สั่งอาหารก็จะมีรูปและรายการเมนูอาหารเป็นชุด ๆ บอกราคาให้เรารับรู้เสร็จสรรพ ซึ่งสะดวกต่อการคำนวณราคาและจำนวนเงินที่เรามีในกระเป๋า

ฟางคิดว่าการทานฟาสต์ฟู้ดระหว่างที่อยู่ในร้านและนอกร้านนั้นความรู้สึกแตกต่างกันมาก ทั้งรสชาติอาหารและท่าทางในการทาน เวลาที่นั่งทานในร้านฟางจะนั่งด้วยท่าทางที่เรียบร้อย สำนวนนิดหน่อย ชอบนั่งริมกระจกร้าน โต๊ะที่ติดกับต้นไม้ที่ตั้งวางประดับอยู่เพราะสามารถมองวิวนอกร้าน ส่วนใหญ่ฟางมักต้องนั่งทานคนเดียวเพราะหลังจากเลิกเรียนพิเศษฟางกับแม่จะแวะที่โลตัสสาขาลาดคำเที่ยงพอถึงปั๊มแม่ก็เดินเข้าไปซื้อของใช้ภายในบ้านส่วนตัวเองก็ขอเข้าไปซื้อเคเอฟซีนั่งทานในร้านคนเดียวรอแม่ซื้อของไปเรื่อย ๆ นั่งมองผู้คนเดินผ่านไปผ่านมาทานไปมองไปเพลินดี ระหว่างการทานก็จะใช้มีดและส้อมตลอดมีน้อยครั้งที่จะใช้มือถ้าใช้มือต้องถูกไปล้างมือให้สะอาดก่อนที่จะมากิน รสชาติอาหารก็อร่อยเพราะว่าสด ๆ ร้อน ๆ จากร้าน ไก่ก็กรอบ เฟรนช์ฟรายก็หอมร้อนน่าทาน อุปกรณ์การทานภายในร้านก็มีครบครันโดยเฉพาะชอส ทั้งซอสพริก ซอสมะเขือเทศที่เราสามารถใช้ได้ตามที่เราต้องการ บรรยากาศในการทานก็ดูดีมีเพลงให้ฟัง บางครั้งก็เปิดโทรทัศน์ให้เราดูด้วย การตกแต่งร้านก็มีส่วนที่ช่วยส่งเสริมให้รสชาติของอาหารอร่อยมากขึ้น สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนประกอบที่ทำให้ฟางหลงใหลในรสชาติของไก่ทอดเคเอฟซี เวลาที่สั่งฟาสต์ฟู้ดมาทานที่บ้านหรือว่าข้างนอก ทำนึ่งก็สบาย ๆ เหมือนเวลาทานข้าวที่บ้าน แต่ก็ยังใช้มีดและส้อมอยู่มีบางทีเหมือนกันที่ใช้มือแทนมีดและส้อม ในกรณีที่โทรสั่งมาทานที่บ้าน

สถานที่นั่งเวลาทานก็คือหน้าโทรทัศน์นั่งทานได้เป็นชั่วโมง ๆ เรื่องความร้อนของอาหารจะหายไปทำให้ไม่ค่อยชอบเท่าไร เวลาที่ไก่อุ่นจะทำให้สามารถสังเกตเห็นแป้งที่ติดอยู่กับไก่แบบมีน้ำมันอยู่ด้วย (ทำให้เราคิดว่าถ้าทานเข้าไปแล้วจะทำให้เราอ้วน) ฟางบอกว่านานที่ปีหนฟางถึงจะมีโอกาสได้ไปทานฟาสต์ฟู้ดกับเพื่อน ๆ นับครั้งได้เลยจำนวนที่ไปในแต่ละปีกับเพื่อน ๆ เวลาที่นั่งทานกับเพื่อน ๆ ส่วนมากเพื่อน ๆ จะเลือกที่นั่งบริเวณที่ติดกับกระจกอยู่แล้วและคนต้องรีบเข้าไปนั่งข้างในติดกระจกเลยเพราะถ้าช้าเดี๋ยวเพื่อน ๆ จะแย่งนั่ง สาเหตุที่ติดกับเพื่อน ๆ แย่งกันนั่งข้างในติดกระจกเพราะทำให้สามารถมองเห็นสิ่งต่างนอกร้านได้อย่างชัดเจน ใครเดินผ่านไปผ่านมาเห็นหมด บางครั้งก็พากันนิทานผู้คนที่เดินอยู่ข้างนอกว่าแต่งตัวเป็นยังไง คู่มือหรือเปล่า เซยไม่เซย เทห์ไม่เทห์ เป็นต้น บางครั้งก็นั่งคุยกันเรื่องละคร หนังสือ เพลง เรื่องที่ได้รับความนิยมในสังคมขณะนั้น ถ่ายรูปจากโทรศัพท์มือถือกับเพื่อน ๆ ระหว่างที่มารวมตัวกันในร้าน ดูนวนายเสียงดังแต่ก็สนุกดีรู้จักกันในหมู่เพื่อนฝูง ซึ่งบรรยากาศแบบนี้จะไม่ประทับใจกับตอนที่มาทานกับพ่อแม่และแม่เวลานั่งทานคนเดียว แต่เวลาที่นั่งทานกับแม่และพ่อเรื่องที่คุยก็เป็นเรื่องการเรียนว่าเรียนเป็นยังไงบ้างวันนี้ ครูที่สอนพิเศษสอนเรื่องอะไรเข้าใจหรือเปล่า เรื่องข่าวสารเหตุการณ์บ้านเมืองต่าง ๆ นี่ก็บรรยากาศที่ทานกับแม่ซึ่งแตกต่างกับบรรยากาศที่ทานกับเพื่อน ฟางบอกว่าสาเหตุที่ตนเป็นเด็กเรียบร้อย ทำทางเหมือนคุณหนูในสายตาเพื่อน ๆ สาเหตุหนึ่งคงมาจากพ่อแม่ที่เลี้ยงดูตนแบบไม่ให้ลำบากไปไหนคอยรับส่งตลอด รวมทั้งเรื่องการคบเพื่อนด้วยถ้าเพื่อนคนไหนที่พูดจาไม่เพราะแล้วแม่ได้ยินแม่จะไม่ชอบและไม่อยากให้ตนคบ เวลาพูดจากับผู้ใหญ่ต้องมีคำลงท้าย “คะ” ทุกครั้ง และที่ได้มาเรียนโรงเรียนสตรีเพราะพ่อกับแม่อยากให้ฟางเป็นเด็กเรียบร้อย มีมารยาทงามควบคู่ไปกับการเก่งทางด้านวิชาการ ฟางคิดว่าถ้าพ่อกับแม่ปล่อยให้ไปไหนมาไหนกับเพื่อน ๆ บ่อยฟางคงมีนิสัยที่ห้าวกว่านี้เพราะเวลาที่อยู่กับเพื่อน ๆ ฟางก็ทำตัวเหมือนเพื่อน ๆ ทำอะไรก็ทำด้วยกัน

ฟางมีความคิดและทัศนคติต่อฟาสต์ฟู้ดว่าเป็นอาหารที่รวดเร็วทันใจ เป็นตัวแทนของความทันสมัยและคนรุ่นใหม่ และถ้านำมาเปรียบเทียบกับอาหารไทยแล้วอาหารฟาสต์ฟู้ดอร่อยกว่า ยกตัวอย่าง เช่น ไก่ทอดที่เคเอฟซีจะอร่อยกว่าไก่ทอดที่ขายอยู่ทั่วไปตามตลาดในบ้านเรา เลยทำให้เกิดความรู้สึกไม่น่าทานและหันมานิยมทานไก่ทอดเคเอฟซีแทน ฟางทานฟาสต์ฟู้ดเฉลี่ยแล้ว 4 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งส่วนมากมักจะไปทานกับครอบครัว เวลาที่ใช้ในการทานฟาสต์ฟู้ดในร้านมากกว่า 1 ชั่วโมงขึ้นไป บางครั้งที่ไม่ว่างหรือไม่สะดวกจะไปทานที่ร้านก็จะโทรสั่งมาทานที่บ้านแทน ฟางนั้นยึดมั่นและไว้วางใจในรสชาติและอร่อยของเคเอฟซีมาตลอดไม่คิดจะเปลี่ยนใจไปทานฟาสต์ฟู้ดแบรนด์อื่น ๆ นอกจากจะนาน ๆ ที่ถึงจะแวะซื้อมิสเตอร์โดนัทไปทานที่บ้าน นอกนั้นก็ทานเคเอฟซีมาโดยตลอดไม่ยอมเปลี่ยนแปลง

ฟางมีทักษะและความคิดเห็นต่อฟาสต์ฟู้ดแบรนด์อื่น ๆ ว่าถ้าพูดถึงภาพรวมแต่ละฟาสต์ฟู้ดก็มีจุดเด่นที่แตกต่างกันไป แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือการบริการที่ดีที่สุดต่อลูกค้า บางโอกาสที่มาซื้อของที่ห้างสรรพสินค้าตนก็เปลี่ยนบรรยากาศให้กับตนเองโดยลองเข้าไปทานพิซซ่าดูถ้าพูดถึงรสชาติแล้วจัดได้ว่าอร่อยน่าทานมาก ส่วนอื่น ๆ เช่น ไก่นิวออร์ลีน เบรดสตีกก็หอมอร่อยน่าทานมาก สลัดก็ดูน่าทานผักและผลไม้ดูสดและน้ำสลัดที่หลากหลาย ภาพที่เห็นในร้านเป็นบรรยากาศของการมีความสุขระหว่างเพื่อนฝูงเป็นส่วนมาก แต่สำหรับความคิดเห็นตนเองแล้วเวลามาทานก็มากับแม่สองคนซึ่งมักจะทานพิซซ่าไม่หมดจึงรู้สึกเสียดายเงินที่จ่ายไป การตกแต่งภายในร้านก็ดูดีน่าเข้าไปใช้บริการ ส่วนแมคโดนัลด์นั้นฟางไม่ค่อยได้ไปทานมากเท่าไรหรอกจำได้ว่าเคยทานแค่สองครั้งเอง และภายในร้านมีลูกค้าที่เป็นฝรั่งเยอะมาก เบอร์เกอร์ก็อร่อย บรรยากาศภายในร้านก็ดูดีแต่พอออกมาดูว่าดูเรียบ ๆ เหมาะกับผู้ใหญ่เมื่อเทียบกับเกอเฟซี พิชซ่าและมิสเตอร์โดนัท ส่วนโดนัทนั้นตนมองว่ามิสเตอร์โดนัทนั้นอร่อยและรูปแบบการตกแต่งหน้าโดนัทแบบต่างประกอบการคิดค้นสูตรใหม่ ๆ ให้กับสินค้าจึงดูน่าทาน และการนำสีส้นมาตกแต่งเข้ากับโดนัทก็ดูกลมกลืนไปด้วยกันได้ดี พอนเดอ ริงและพอน เดอ ช็อค เป็นโดนัทของมิสเตอร์โดนัทที่ฟางเลือกทานมากที่สุด เพราะอร่อยประกอบกับแป้งที่นุ่มมีกลิ่นหอมน่าทานมาก ส่วนมากจะซื้อใส่กล่องไปทานที่บ้านนาน ๆ ทีถึงจะนั่งทานที่ร้าน เคยมีครั้งหนึ่งเดินผ่านร้านมิสเตอร์โดนัทบังเอิญโชคดีได้เห็นการสาธิตรูปแบบและวิธีการผลิตโดนัทให้ลูกค้าได้ดูว่ามีกระบวนการและวิธีการผลิตอย่างไร เห็นแล้วจึงมากทำแป๊บเดียวก็ออกมาเป็นโดนัทที่มีหน้าตาน่ารับประทานและมีกลิ่นหอมมาก ๆ ฟางคิดว่าใครที่กำลังลดความอ้วนอยู่พอเดินผ่านมิสเตอร์โดนัทความตั้งใจที่มีคงหายไปเหมือนกับคนที่บางครั้งคิดว่าจะไม่กินแล้วเพราะกำลังลดความอ้วนแต่ก็ไม่สำเร็จเพราะกลิ่นอันหอมเย้ายวนใจของมิสเตอร์โดนัท ส่วนเชสเตอร์ กริลล์ นั้นตนไม่เคยเข้าไปทานเลยจึงไม่สามารถอธิบายเรื่องราวรสชาติอาหารและเมนูได้ แต่พอรู้ว่าเป็นฟาสต์ฟู้ดเกี่ยวกับไก่แต่เป็นไก่ย่าง เวลาที่เดินห้างสรรพสินค้าเดินผ่านร้านเห็นสภาพร้านดูดีน่าเข้าไปนั่งทาน บรรยากาศและสภาพร้านโดยรวมก็ดูดีเหมือนกับฟาสต์ฟู้ดทั่ว ๆ ไป

เหตุผลที่ฟางชอบและหลงใหลในการทานฟาสต์ฟู้ดคงเป็นเพราะติดใจในรสชาติ และท่าทางที่ใจดีของรูปผู้คนที่ตั้งโชว์หน้าร้าน ประกอบกับการโฆษณาเมนูใหม่ ๆ ตามสื่อโทรทัศน์ที่สื่อให้เห็นถึงความอร่อยของไก่ทอด ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่มีในไก่ทอดที่ทอดขายทั่วไป